

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

aprilie 2015

Curierul Adventist

MISIUNEA
↑
ÎN
SOCIETATEA
CONTEMPORANĂ

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

12

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Pasiunea neștiută a lui Van Gogh

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- La odihnă

8 Principal

Norel Iacob

Ne-a ucis postmodernismul misiunea?

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea din Pașcani
- Estonia

18

12 Misiune

În România se vestește Evanghelia

18 Misiune

Violeta Pițurlea

Matandani – visul care devine realitate

20 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

„Să nu ucizi!” – Porunca și poruncile...

21 Institutul Teologic Adventist

Emanuel Sălăgean

Zilele Institutului Teologic Adventist – 8–10 mai 2015

22 ASUP

Timotei Bilbăie

Doamne, dar cu acesta ce va fi?

22

24 Sănătate

Emil Rădulescu

Surprizele alimentației

26 Centenarul Ellen G. White

Florin Lăiu

Ellen G. White – instrument al Providenței în istoria Bisericii Adventiste (2)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

De vorbă cu Isus

31 De la inimă la inimă

Marius Munteanu

Bun venit, postmodernism!

26

„Nu se poate face un rău mai mare lucrării lui Dumnezeu din acest timp decât să permitem ca un spirit de fanatism să intre în bisericile noastre, însoțit de exerciții stranii despre care se presupune că ar fi lucrările Spiritului lui Dumnezeu.

Teribile valuri de entuziasm excentric vor veni.

Dar Dumnezeu îi va scăpa pe aceia care caută serios pe Domnul și se consacră slujirii Lui.”

(Solii alese, vol. 2, pp. 42, 47)

Anul XCII, aprilie 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Ioșif Diaconu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Ioșif Pașca, Georget Pirlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Pasiunea neștiută a lui Van Gogh

Râvna pentru Casa Ta mă consumă...
(Psalmii 69:9, traducere alternativă)

Ori de câte ori auzim numele olandezului Vincent van Gogh, imaginația ni se oprește asupra picturilor sale mult apreciate în lumea artei. Dar Vincent van Gogh, reprezentantul de seamă al expresionismului, n-a fost dintotdeauna pictor. Ceea ce nu știu prea mulți este că mai există și o altă parte a biografiei sale, despre care nu se vorbește. Așadar, care este misterul biografiei ascunse?

Vincent van Gogh s-a născut într-o familie de pastori protestanți. De mic copil și-a dorit să urmeze calea Evangheliei și să devină pastor misionar. Deși era vizibil talentat la desen și pictură, visul lui rațional era de a deveni pastor pentru cei săraci și neglijați. În vederea acestui țel, a învățat, a studiat și s-a pregătit. Prin bunăvoința Editurii ART, avem în limba română un volum din corespondența lui Vincent van Gogh cu fraatele său Theo, apărut în 2008, sub titlul sugestiv *Dragă Theo*. În această corespondență, descoperim înaltele lui aspirații spirituale și permanenta sa dorință după comuniunea cu Dumnezeu. Îl descoperim pe van Gogh animat de un dor nestins după tot ce este pur și veritabil. Iată ce îi scria fratelui său Theo:

„În orice loc, în orice împrejurare, să ai întotdeauna prezent în minte gândul lui Isus; iată ceva într-adevăr minunat... Nu-ți pot spune în ce măsură am nevoie de Biblie. [...] În fiecare zi citesc din ea. Dar ceea ce aș dori din toată inima este să o am în minte pe de-a-ntregul, să văd viața în lumina cuvintelor ei... Convingerea mea este că setea aceasta mare pe care o am de El mi se va astâmpăra. [...] Să nu ne pierdem curajul, să nu renunțăm să căutăm blândețea, smerenia și răbdarea. Nu trebuie să te simți prost pentru că tu ești altfel decât ceilalți. Du-ți viața alături de ei, fă deosebirea între bine și rău cu toată grija” (Dordrecht, 16 martie 1877).

În 1876, începe să lucreze ca misionar într-o săracă zonă minieră, cunoscută ca regiunea Borinage. Se atașează profund de oamenii săraci și apăsați sufletește. Când vede mizeria, starea de

boală continuă, lipsa de hrană, de apă și de îmbrăcăminte a locuitorilor din această zonă, este îndurerat până la epuizare. Înțelege că oamenii aceia chiar au nevoie de Hristos. Purta permanent cu el Biblia și cartea lui Thomas Kempis, *Imitarea lui Hristos*. S-a străduit să-L imite pe Isus în relația cu enoriașii lui, foarte direct și concret. A luptat cu greutățile minerilor, oferindu-se pe sine și bunurile sale în ajutorarea lor. Se implica în tot felul de acțiuni caritabile, chiar când îl depășeau. În urma unui accident în mină, soldat cu mulți răniți, și-a sfâșiat hainele și cămașa și a făcut bandaje pentru răniți. Prin astfel de acțiuni i-a câștigat pe mulți pentru Isus. Minerii s-au atașat de tânărul misionar.

Dar radicalismul lui Vincent în a se dedica lucrării spirituale cu oamenii, imitându-L pe Isus, i-a nedumerit și nemulțumit pe cei care conduceau societatea misionară. Ei l-au concediat, acuzându-l de exces de zel și înclinații spre calvinismul practic. Într-una din scrisorile sale, relatează:

„În ultimele cincisprezece zile, preocupărilor parohi mi-au adus la cunoștință că nu e de demnitatea mea să mă arăt prea familiar cu cei ce sunt mai prejos de condiția mea socială...”

Van Gogh a înțeles că omul nu are nevoie doar de predică, ci și de o mână întinsă. Cuvântul și fapta trebuie să meargă împreună. Oare câți mai gândim azi atât de departe?! Nimic nu trebuie să înlocuiască devoțiunea plină de pasiune. Oricare ar fi prețul acestui *gând*, el trebuie plătit. Să rămâi smerit, dar în același timp plin de sevă spirituală, ce poate fi mai frumos? Nu trebuie să permitem dificultăților teologice, socio-culturale, politice sau discrepanțelor religioase să ne distragă de la răspândirea dragostei lui Dumnezeu, arătată prin Isus Hristos, și de la autoritatea Legii lui Dumnezeu, temelia existenței. Misiunea contemporană are nevoie de o ancorare în Sfânta Scriptură și în modelul lui Isus. E nevoie de o biserică cu o pasiune întregă, care poartă o Evanghelie întregă și care se duce la lumea întregă. ■

„Bunul samaritean”,
tablou pictat în 1890
de Vincent van Gogh
și expus la Muzeul
Kröller-Müller.

Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Vizitați site-ul ellenwhite.ro! .....

Departamentul Spiritul Profetic al Uniunii de Conferințe a lansat de curând un site dedicat scrierilor lui Ellen G. White. Cei care sunt interesați de viața și scrierile acestei autoare inspirate pot găsi de acum pe internet și în limba română informații avizate și resurse care poartă girul oficial.

Site-ul www.ellenwhite.ro conține o descriere elaborată a vieții și activității lui Ellen White. O galerie foto prezintă imagini cu aceasta și cu alte personaje ale epocii. La categoria *Resurse*, vizitatorul poate citi sau descărca articole pe diverse teme care privesc biografia și scrierile lui Ellen White. De asemenea, de la subcategoria *Cărți* pot fi descărcate cele mai cunoscute lucrări ale autoarei, în format PDF. Din categoria *Resurse*, pot fi descărcate și prezentări Powerpoint pe diverse teme legate de Spiritul Profetic.

Cei interesați vor găsi pe site categoria *Întrebări frecvente*, în care sunt

explicate aspecte biografice controversate și unele idei din scrierile lui Ellen White.

Aflată în stadiu de construcție, categoria *Istoria bisericii* va oferi informații despre istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și la nivel mondial.

Aici vor fi disponibile biografiile ale celor mai importanți pionieri adventiști, precum și fotografiile cu începuturile Bisericii Adventiste.

Site-ul oferă legături cu platformele adventiste oficiale, care conțin informații și scrieri ale lui Ellen White. Dintre acestea amintim site-ul www.egwwriting.org, unde se pot efectua căutări avansate în toate scrierile acesteia, disponibile în mai multe limbi, inclusiv în limba română.

Fiind la început, site-ul ellenwhite.ro conține materiale și informații suficiente pentru ca cititorii să se poată

edifica asupra persoanei și activității lui Ellen G. White. Cu timpul, fiecare categorie va fi dezvoltată și îmbogățită cu noi resurse, imagini și prezentări ppt.

În 2015, se împlinește un secol de la încetarea din viață a lui Ellen G. White. Prin realizarea acestui site, prin articolele publicate în revista *Curierul Adventist* și prin diverse programe, Biserica Adventistă din România se alătură Bisericii mondiale în promovarea valorilor transmise prin aceasta.

Ellen G. White (1827–1915), cofondatoare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a dus o viață de devoțiune și a exercitat darul biblic al profeției. La moartea ei a lăsat circa 100 000 de pagini de manuscris, influențând domenii ca educația, familia, sănătatea și spiritualitatea. Pentru mai multe informații, accesați pagina www.ellenwhite.ro.

Eveniment de excepție organizat de Amicus Iași.....

Sute de teste medicale au fost efectuate gratuit la Iași de către Asociația Studențească AMiCUS Iași prin proiectul New Start, la care au participat peste 70 de studenți voluntari. Evenimentul a avut loc în perioada 9–12 martie, anul curent, având ca scop însușirea unui stil de viață sănătos, în mod special în rândul studenților.

Proiectul a debutat luni, la ora 9, și a fost urmat de o serie de investigații medicale precum: evaluarea procentului de grăsime din organism, măsurarea tensiunii arteriale, Harvard Step test, peak-flow-metrie, pulsoximetrie, vârsta sănătății, măsurarea taliei, măsurarea greutateii. De asemenea, organizatorii au pus la dispoziția doritorilor un fotoliu de masaj.

Finalul fiecărei zile de expoziție, începând cu ora 19, a fost unul inedit,

având în vedere conferințele care au avut ca titlu generic „Ține (de) minte”. În cadrul acestora au participat diferiți specialiști în medicină din țară: prof. univ. Irina Draga Căruntu, prof. univ. dr. Ioana Grigoraș, asist. pr. Corneliu Săndulache, prof. univ. dr. Florin Mitu, prof. univ. dr. Dănuț Costin și redactorșef *Semnele timpului*, Norel Iacob. La

aceste conferințe au participat în medie 300 de studenți.

Congresul Medical New Start organizat de către studenți a implicat și o expoziție culinară cu degustare. Proiectul a fost unul de succes, având în vedere feedbackul pozitiv al studenților, care au apreciat evenimentul și își doresc și în continuare ca acesta să se desfășoare pe teme diferite și cu invitați speciali.

În perioada 1–3 aprilie se va desfășura un proiect asemănător pentru studenții Universității „Al. I. Cuza”, implicând și voluntari recrutați din proiectul anterior.

Mai multe detalii despre proiect, se pot găsi pe pagina de Facebook a proiectului <https://www.facebook.com/NewStartIasi> sau direct la organizatori.

*Responsabil proiect,
Cristina Danca*

■ BISERICA MONDIALĂ

Biserica Adventistă adoptă o poziție oficială cu privire la vaccinare .....

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, într-o declarație oficială cu privire la vaccinare, a afirmat că „Biserica Adventistă pune un accent puternic pe importanța sănătății și a bunăstării. Accentul pus de Biserica Adventistă asupra sănătății are la bază revelația biblică, scrierile inspirate ale lui Ellen G. White și studiile științifice. În consecință, încurajăm imunizarea/vaccinarea responsabilă și nu există motive

de natură religioasă care să-i împiedice pe membrii noștri să participe în mod responsabil la programele de imunizare protectivă și preventivă. Prețuim sănătatea și siguranța populației, ceea

ce implică menținerea «imunității colective».”

„Nu reprezentăm conștiința membrilor bisericii și recunoaștem alegerile individuale. Acestea sunt exercitate de fiecare persoană în parte. Alegerea de a nu fi imunizat nu este și nu ar trebui văzută ca fiind o dogmă sau o doctrină a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.”

Andrew McChesney/ *Adventist Review*

100 de zile de rugăciune .....

Credincioși adventiști de ziua a șaptea din întreaga lume vor începe în curând să se roage pentru revărsarea Duhului Sfânt în timpul Sesiunii Conferinței Generale, ca parte a apelului la redșteptare și pregătire spirituală pentru revenirea lui Isus.

Programul „100 de zile de rugăciune” începe în 25 martie și are ca scop îndeplinirea planului despre care Ellen G. White a spus că Dumnezeu nu l-a putut realiza pentru biserică în cadrul Sesiunii Conferinței Generale din 1901, din Battle Creek, Michigan.

Dumnezeu plănuise o redșteptare spirituală profundă care să schimbe viața participanților reconciliați prin smerenie și mărturisirea păcatelor în cadrul sesiunii din 1901, a spus Ellen White după trezirea dintr-o viziune cunoscută sub numele „Ce-ar fi putut să fie” (*Mărturii*, vol. 8, p. 100). Dar participanții cu inima împietrită au împiedicat realizarea unității dorite de Dumnezeu.

„Profund dezamăgită, ea a înțeles că Domnul ar fi putut reveni în timpul

vieții acelor credincioși, însă poporul Său nu a răspuns apelului Duhului Sfânt așa cum ar fi trebuit”, s-a afirmat într-o declarație a Asociației Pastorale din cadrul Conferinței Generale.

Cele „100 de zile de rugăciune” îi invită pe credincioșii adventiști să petreacă zilnic timp rugându-se pentru revărsarea Duhului Sfânt, pentru liderii bisericii și pentru deciziile care vor fi luate în cadrul Sesiunii Conferinței Generale, întâlnirea de lucru a Bisericii mondiale ce are loc o dată la cinci ani. Cele „100 de zile de rugăciune” se vor încheia în 11 iulie, la finalul sesiunii din San Antonio, Texas.

Credincioșii se pot înscrie pe site-ul 100DaysofPrayer.org pentru a primi un e-mail zilnic, începând din 25 mar-

tie, care va include mesaje devoționale practice, nume ale liderilor bisericii pentru care să ne rugăm și nevoi pe care să le amintim în rugăciune, în timpul realizării pregătirilor pentru sesiune. Participanții se pot înscrie individual sau ca biserici, grupe mici sau școli.

Jerry Page, secretarul Asociației Pastorale, a spus că se roagă pentru o revărsare a Duhului Sfânt în cadrul Sesiunii Conferinței Generale, similară celei experimentate de ucenicii lui Isus în camera de sus. „Ne dăm seama că trebuie să se ia decizii majore și trebuie luate în considerare opinii diferite”, a spus Page. „Ne rugăm ca aceste întâlniri vitale să fie ocazia în care Dumnezeu pătrunde în inimile indivizilor și, la fel ca în cartea Faptelor apostolilor, să aprindă o pasiune pentru împărtășirea Evangheliei întregii lumi.”

Dar cea mai mare speranță a liderilor bisericii este ca sesiunea din 2015 să nu o repete pe cea din 1901, iar Isus să revină în curând.

Andrew McChesney/ *Adventist Review*

■ ANUNȚURI

Întâlnirea membrilor AFDMC .....

Membrii Asociației Foștilor Detinuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați în Sabatul din 23 mai 2015 la cea de-a XXVI-a Con-

venție a AFDMC, care se va desfășura în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din orașul Târgu Jiu, str. Mărășești nr. 5 (Biserica Târgu Jiu 1 – de la gara spre

Petroșani, circa 1 km). Pentru detalii: tel. 0744.51.31.24; e-mail: fostidetinitiazs@gmail.com

Tu cum stai?

2

www.secretsofwellness.org

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA
150DE ANI PROMOVARE A SĂNĂTĂȚII

Secretele Sănătății

health MINISTRIES
INTER-EUROPEAN DIVISION - EUD

Obezitatea, diabetul și bolile cardiace au atins proporții epidemice. Conform datelor Organizației Mondiale a Sănătății, cel puțin 2,8 milioane de oameni din întreaga lume mor anual ca urmare a faptului că sunt supraponderali sau obezi. Multe probleme de sănătate sunt consecința obezității, deoarece ea crește riscul apariției diabetului, a bolilor cardiace și a unor tipuri de cancer. Pe lângă supraponderalitate, alte cauze principale pentru prevalența ridicată a diabetului de tip 2 sunt dieta nesănătoasă și inactivitatea fizică.

Poți descoperi dacă ești supraponderal sau obez calculându-ți indicele de masă corporală (IMC). Formula este următoarea: $IMC = \frac{\text{greutatea în kg}}{(\text{înălțimea în metri})^2}$. Un IMC peste 25 arată că ești supraponderal, iar o valoare peste 30, că ești obez. Care este indicele tău de masă corporală? Ești supraponderal sau obez?

Putem să ne protejăm pe noi și pe copiii noștri împotriva obezității, a diabetului și a bolilor cardiace folosind o alimentație vegetariană sănătoasă, naturală, făcând mișcare fizică în mod regulat și dormind adecvat. Cum se mai poate îmbunătăți stilul de viață? Studiile arată că sănătatea se poate îmbunătăți și prin cultivarea unor relații pozitive, iertându-i pe semenii noștri, și prin credința în Dumnezeu.

„Nu-ți vei schimba niciodată viața până nu vei schimba ceva din ceea ce faci zilnic. Secretul succesului tău se găsește în obiceiurile de zi cu zi.” John C. Maxwell
Ce-ar fi să începi chiar acum să-ți schimbi obiceiurile zilnice? Poți face acest lucru! Secretul unui progres este începutul lui.

Dr. Hana Kahleova
endocrinolog și cercetător

LA ODIHNĂ

Ilie și Cecilia Penca

Pastor Ilie Penca (2.02.1926 – 26.02.2015). **Cecilia Penca** (3.02.1940 – 26.01.2015)

Ilie Penca a fost, timp de aproape 50 de ani, pastor al Evangheliei. A absolvit Seminarul în 1956. A slujit apoi, ca pastor la Reșița, Drobeta-Turnu Severin, Târgu Jiu și Craiova.

Condamnat de autoritățile militare comuniste la patru ani de închisoare pentru insubordonare, a ispășit un an și patru luni, alături de alți tineri adventiști care au preferat privarea de libertate decât să-și calce principiile lor de credință.

În 1959 se căsătorește cu Cecilia Toader. În ultimii 13 ani au locuit alături de copii și nepoți în București. Dar locurile de suflet au fost în Turnu Severin, pe malul Dunării, și în Târgu Jiu, pe malul Jiului. În Drobeta-Turnu Severin au păstorit districtul Mehedinți și o parte din Gorj, din anul 1959 până în 1974. Severinul, așa cum ne spuneau, a fost o „pregustare a Paradisului”, cu Ada Kaleh-ul de vis, alături de prietenii dragi.

În 1974 se mutau în Târgu Jiu. Urma o etapă nouă în misiunea lor evanghelică: din 1974 până în 1999, 25 de ani – cel mai lung district din cariera unui pastor din România acelor timpuri.

Aici se naștea, în 1976, Dragoș, fiul lor.

Bunica Cecilia, cum ne plăcea să-i spunem, a adormit după o boală pe care medicii nu au reușit să o depisteze, dar, de cele mai multe ori, analizele medicale nu detectează chemarea Domnului. Ca o presimțire a despărți-

rii, fiul i-a propus să se roage. Înainte de rugăciune, bunica a spus: „Să nu vă rugați pentru mine, pentru că Domnul are un plan și, poate, rugându-vă pentru mine, Îl veți întoarce din drum.”

La trei zile după trecerea la odihnă a soției, simțind că foarte curând și el va fi chemat să sfârșească alergarea, unchiul Penca așternea pe hârtie un testament. Dincolo de aranjamentele materiale,

prin care le lăsa nepoților agoniseala lor, unchiul Penca roagă ca în casa în care a locuit cu soția sa să fie găzduită pentru următorii ani, gratuit, o familie de pastori din Conferința Muntenia.

Iată ultima parte a testamentului său: „Ca pastor al Evangheliei și ca unul care mi-am iubit familia, îi rog pe fiul meu, pe noră și pe nepoții mei, să rămână credincioși și să aștepte reveni-

rea în curând a lui Isus. Nu vă pierdeți nădejdea! El ne mântuiește și va reveni să ne ia Acasă, unde vom fi cu toții și unde boala și moartea nu vor mai fi.”

Cecilia și Ilie Penca au fost oameni buni, L-au iubit pe Dumnezeu, și-au iubit familia, prietenii și au slujit Domnului întreaga viață, conduși, ca și Io-sua, de gândul: „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului!”

Benone Burtescu – Din liniștea aducerilor aminte.....

Benone Burtescu s-a născut pe 15 ianuarie 1940, în Șuța Seacă, județul Dâmbovița, fiind al șaptelea copil după Gicu, Mioara, Daniel, Genica, Leonte și Ilie, având ca frați mai mici pe Mieluș și Petrică. În curtea casei lor se afla, de peste 90 ani, biserica adventistă din localitate. Dumnezeu a binecuvântat această familie cu nouă copii, crescuți cu teamă și respect pentru templu și pentru Domnul. Era cea mai cunoscută și apreciată familie din sat, iar mama Stanca era mamă și pentru alți copii din vecini, ai căror părinți muriseră.

Benone a reușit să facă cinste familiei, s-o încununeze. L-a moștenit pe bunicul său, om cu carte și înțeleptul satului, pe care îl vizita des (Bățul – așa cum îi plăcea lui să-i spună) ascultându-i pildele și experiențele, nepierzând nicio ocazie de a-și exersa dicția. Încă din copilărie și-a demonstrat talentul artistic. Am fost privilegiată să recit primele poezii scrise pentru copii în cadrul serbării pentru al treisprezecelea Sabat, ajutând-o pe instructoare (mama) să realizeze un program de primăvară pe care nu l-am uitat. Fiecare copil a purtat o banderolă pe piept, specifică temei poeziei, dând parcă mai multă culoare primăverii. Desenul era al doilea talent pe care Benone îl stăpânea.

Era priceput în orice găsea mâna lui să facă și harnic, ajutând la muncile câmpului. La depănușatul porumbului sub clar de lună, se depănușau amintiri,

se recitau versuri, se cânta și se spuneau fabule.

Din copilărie, Benone a învățat să iubească și să fie iubit, iar frumusețile dragostei lui Dumnezeu l-au copleșit, astfel că le-a brodat cu penelul, dând parfum și culoare fiecărei flori, amintind în scrierile sale ghiocelul gingaș sau plopii și mestecenii ce străjuiau pădurile natale.

Atât în proză, dar mai ales în vers, Benone Burtescu ne-a redat printr-o frumusețe a cuvintelor, printr-o strălucită armonie a rimei, iubirea Mântuitorului, suferința Sa. „Trece Isus iarăși pe drumul de sânge... greul păcat iară înima-mi frânge..”

Colaborează frumos în comunitatea Bellu cu Gabi Vasilescu, alcătuind programe cu teme de neuitat. Începe să pună bazele poeziei advente, iar în comunitatea Grant, continuă să dea culoare și sens pieselor muzicale prin colaborarea cu regretatul dirijor Costel Tolici. Se fac programe deosebite pe diferite teme, se fac turnee în țară cu momente poetice acompaniate de formația corală Cantate Domini, solista Tili Manea, cvartetul bărbătesc Redutabilii și altista Nicoleta Stoichiță.

Benone Burtescu s-a remarcat și la serviciu – Direcția de Sănătate –, unde colaborează și la scrierea unei reviste în domeniu.

Benone rămâne cunoscut pentru sensibilitatea, profunzimea și patosul advent, plămădind cu migală din sufletu-i ales un album de cântece pentru cei care știu să cânte sau să asculte... și

câteva albume de poezii, zăbovind cu penelul asupra frumuseților dragostei lui Dumnezeu și culminând cu iubirea jertfită la cruce. Poezia „Toată casa mea” este o reverberație a simțămintelor poetului, exprimând tot ce simte un părinte pentru casa lui, este o rugă la care nu mai este nimic de adăugat. Soția sa, Lucica, i-a fost sprijin la bine și la greu, l-a înțeles, oferindu-i liniștea sufletească de care avea nevoie. Iar copilul lor iubit, Dan, i-a fost un stâlp de nădejde. El și-a iubit și prețuit tatăl, înțelegându-l perfect, fiindcă îl moștenește, la rândul său scriind frumos și profund, și sunt convinsă că, prin penelul său, va duce mai departe solia adventă.

Deși Benone nu mai este acum printre noi, el va rămâne în sufletele noastre prin zestrea spirituală pe care ne-a lăsat-o.

Fiind peregrin pe acest pământ, așa cum spunea el – „mă simt străin și singur pe pământ” –, „durerea mea o știe Domnul” (cântarea lui preferată) –, obosit după o lungă suferință, inima lui s-a oprit acolo, departe de țară, nu înainte de a adresa familiei cuvintele: „NE VEDEM IUTE. ISUS VINE!”

Dintre frații săi, a venit pe lume al șaptelea și tot al șaptelea își încheie viața, după Petrică, Mieluș, Mioara, Genica, Gicu și Ilie, ultimii doi fiind pastori.

Benone rămâne un exemplu de dăruire și modestie, un om care a trăit cu Isus. Ajută-ne, Doamne, să ne întâlnim cu toții în Împărăția Ta de cântece și poezie!

Rodica Vlad

Ne-a ucis postmodernismul misiunea?

„Dacă aş fi Diavolul, mi-aş folosi toate energiile pentru a determina biserica să respingă ideile și planurile noilor generații [...], să facă planuri mici [...], aş diminua importanța noilor tehnologii în finalizarea lucrării bisericii [...], aş încuraja biserica să nu facă nimic pentru acele segmente ale societății care sunt cel mai dificil de atins.” – **George Knight**¹

Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme, pregătit pentru o întâlnire cu puțin public. În numai cinci minute însă, circa treizeci de persoane își aleseseră deja locul în amfiteatrul Facultății de Medicină din Iași. Din clipa aceea, am știut că se întâmpla ceva ce nu mai trăisem de mult timp. La ora 19, sala era plină, iar programul a început cu o punctualitate revigorantă. Dinamici și curioși, peste 350 de studenți la medicină creaseră deja atmosfera unui eveniment de succes.

În fața rândurilor de scaune, o tânără, singura studentă la medicină, din Iași, care se află într-un scaun cu roțile. „O fată inteligentă și fără complexe sau frustrări”, mi-a șoptit unul dintre organizatori. Prezența Biancăi acolo era un compliment și o dovadă că și mai mulți ar fi venit dacă ar mai fi fost locuri. Cealaltă dovadă se afla pe Facebook, unde peste șase sute de tineri își anunțaseră prezența. La finalul programului, după două seminare de douăzeci de minute, două sesiuni de întrebări de cincisprezece minute și câteva puncte interactive, mă uitam entuziasmat la marea de tineri degajați și mulțumiți. Am mers la organizatori să aflu cheia succesului lor.

S-au rugat mult. Au lucrat intens. Au pregătit minuțios programul, au ales o temă nereligioasă, dar de interes general, au invitat vorbitori speciali și au încercat să fie relevanți. „Dar asta am făcut și anul trecut”, spunea unul dintre ei, „și nu am avut decât vreo patruzeci de oameni în sală”. Ce se schimbese anul acesta? Când mi-au spus care a fost diferența, mi-am dat seama că știam răspunsul, dar acum îl trăiam pe viu. Cineva tocmai îmi demonstra că este răspunsul corect...

Înapoi, la viața de zi cu zi

Biserica Adventistă din România înregistrează constant în ultimii ani o scădere a numărului de membri. Avem multe proiecte misionare, dar răspunsul oamenilor nu mai este același, iar unii dintre membrii bisericii își pierd curajul misionar. Deși nu vorbim deschis despre asta, simțim că ne pierdem relevanța și uneori ne temem că nici măcar nu înțelegem complet de ce.

Soluția nu este însă panica sau concentrarea obsesivă pe botezarea de noi membri. Ideea mai bună e să ne oprim și să ne gândim la cauzele acestui interval de ineficiență misionară a bisericii.

Ce s-a schimbat în ultimii 20 de ani

Față de acum două decenii, lumea s-a schimbat enorm, iar noi, românii, ne schimbăm și mai mult. Cei care văd imaginile filmate la Revoluția din 1989 realizează că, în acea perioadă, România era cu mai mult de 25 de ani în urma a ceea ce trăim acum. Regimul comunist ne oprise ceasul și trăiam într-o lume în care schimbarea era considerată amenințătoare. Tocmai de aceea, acum venim din urmă, mai ales la capitolul mentalitate, încercând nu să menținem ecartul, ci să-l reducem față de țările din Occident.

România este în prezent o țară cu două tipuri de mentalitate. Circa 30% din populația actuală a României s-a născut după Revoluția din 1989. Aceștia, împreună cu cei de până în 50 de ani, adică un total de circa două treimi din populația țării, reprezintă

noua mentalitate, modelată de globalizare, secularizare, postmodernism și influențată de televiziune și internet.

Ce este postmodernismul

Postmodernismul este o matrice de idei și comportamente ce presupune, în principal, o respingere a poveștilor care încearcă să explice tot – de pildă, conceptul adventist al „Marii Lupte”. Postmoderniștii nu resping existența adevărului, dar se îndoiesc că există cineva care poate ajunge la adevărul ultim, obiectiv, și aceasta îi transformă în niște căutători constanți ai sensului. Deși tind să respingă religia și morala creștină, pe care le consideră prea rigide pentru ei, atâta vreme cât ceilalți nu pretind că dețin adevărul absolut, postmoderniștii pot fi deosebit de toleranți și deschiși pentru interacțiuni sociale și noi experiențe.

Provocarea înțeleasă greșit

Creștinismul în general pretinde că deține adevărul absolut. Adventismul, în special, ca religie creștină născută din cercetarea asiduă a Scripturii, este un vârf de lance în ce privește credința într-un adevăr absolut. De aceea, dintre toți creștinii, adventiștii sunt cel mai mult expuși riscului de a fi nepopulari printre postmoderniști. Un adventist tradițional este perceput adesea ca fiind cinstit și de treabă, dar rigid și antisocial.

În consecință, adventiștii simt astăzi o presiune crescândă de a renunța la ceea ce îi face să pară exclusiviști, intoleranți sau fundamentalisti. Se vorbește din ce în ce mai des despre nevoia adventismului de a ieși din vechile tipare conservatoare, percepute ca fiind fundamentaliste, astfel încât să nu sfârșească la periferia societății. Până la urmă, de ce ar trebui să pretindem că avem adevărul absolut? Nimeni nu are adevărul absolut. Nu cumva ar trebui să ne adaptăm discursul religios astfel încât postmoderniștii să-l accepte? În final, la ce este bună religia dacă nu mai este relevantă? Atingem acum principalul punct nevralgic al problemei.

De unde vine relevanța

Confrunțați cu pericolul real al pierderii relevanței, cea mai gravă eroare pe care o pot face adventiștii este să își imagineze că problema rezidă în mesaj, în Evanghelia. „În timp ce căutăm «să facem Evanghelia relevantă», e posibil să pierdem din vedere că ea este deja relevantă. Evanghelia nu poate deveni irelevantă atâta timp cât există oameni care au nevoie să-și găsească pacea prin darul divin al mântuirii.”² Apostolul neamurilor le scria romanilor: „Căci mie nu mi-e rușine cu Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este

puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului” (Romani 1:16).

Așadar, nu Evanghelia are nevoie să devină relevantă, ci noi. Noi am rămas în urmă, ne-am izolat, am uitat spiritul autentic al Evangheliei întrupate în Isus: El Se amesteca printre oameni și slujea fiecăruia după nevoile lui. Isus era interesat de oameni până acolo încât alegea să stea la masă cu vameșii și cu păcătoșii (Matei 9:9-13; Marcu 2:15-17), în ciuda tuturor comentariilor negative.

Aceeași mentalitate îl motiva și pe Pavel să declare: „Cu iudeii m-am făcut iudeu, ca să câștig pe iudei..., cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege” (1 Corinteni 9:19-22). „Fac totul pentru Evangheliie” (1 Corinteni 9:23), încheia apostolul, pentru a sublinia că el nu adapta Evanghelia, ci se adapta pe sine ca să poată sluji mai bine Evangheliei.

Noi suntem cei care avem nevoie să devenim relevanți. Oamenii trebuie să găsească în noi niște comunicatori inteligenți și niște prieteni de încredere, neobosiți, dar neinsistenți în binele pe care îl fac. Noi suntem cei care trebuie să investim banii nu doar acolo unde se produc cele mai multe botezuri, ci și acolo unde se câștigă respectul, recunoștința și prietenia de durată a oamenilor.

Câți prieteni poate avea o biserică?

Cerul este limita. Astăzi, chiar și o biserică sau instituțiile ei, o revistă, un site, o televiziune pot fi prietenii unui număr de oameni inimaginabil cu două decenii în urmă. Internetul a creat mediul în care aceste macrorelații pot să se nască și să se consolideze. Biserica poate răspunde nevoilor postmoderniștilor folosind internetul și, dacă mesajul nostru este creativ și util, oamenii îl vor transmite mai departe prietenilor lor.

Pe internet, biserica poate și trebuie să aibă ceva de spus despre orice capitol al vieții postmoderniștilor. Adventismul este un stil de viață și el ne influențează gândirea și mentalitatea. Avem o filosofie de viață diferită și oamenii care caută altceva vor fi fericiți să descopere punctul nostru de vedere pe internet.

Totuși, dacă discursul nostru este exclusiv religios, o largă majoritate ne va ocoli, pentru că nu consideră că are nevoie de el. Dar, dacă le vom oferi oamenilor opinii actualizate, sfaturi practice și mesaje motivatoare, în spiritul Cuvântului lui Dumnezeu, oamenii se vor atașa comunității online a celor care apreciază efortul și calitatea lucrurilor pe care le avem de oferit. Va urma momentul în care tot acest capital de încredere va favoriza contactul unui postmodernist cu Evanghelia.

O oportunitate unică în istorie

Cel mai mare atu al internetului este că a devenit singura platformă capabilă să-ți ofere interacțiune în timp real cu publicul pe care ți-l dorești și la care nu ai fi putut ajunge atât de ținut în nicio altă manieră. Cercul de influență al bisericii, limitat în lumea reală, poate fi extins pe internet, practic, oricât de mult se dorește, în perioade foarte scurte de timp. Orice fel de comunicare către acest cerc extins de influență, care nu s-ar putea realiza pe căile tradiționale decât cu costuri sau eforturi foarte mari, se poate realiza creativ și cu costuri mult mai mici pe internet.

De la prietenie la decizie

Momentul potrivit în care să-i vorbești unui postmodernist despre răspunsul lui Dumnezeu la problemele sale este fie momentul pe care îl alege el, fie momentul în care relația a devenit suficient de apropiată încât să-i vorbești despre lucruri pe care în mod normal nu le acceptă. Poate dura ani de zile înainte ca acest moment să fie posibil. Dar timpul nu este important dacă relația de prietenie este sinceră. A investi timp și energie într-o relație de prietenie este o răsplătă în sine.

Norel Iacob,
redactor-șef revista
Semnele timpului

În ceea ce privește interacțiunea virtuală, dacă inițiativele online ale bisericii le vor oferi oamenilor lucruri care îi preocupă, cu beneficii reale pentru ei, postmoderniștii vor deveni prietenii fideli ai acestor inițiative online, fără să fie deranjați că biserica are și o ofertă profund religioasă. Și, după ce a căpătat dovezile necesare că religia nu ne face mai puțin relevanți, ci, dimpotrivă, mai vii, mai fericiți și mai toleranți decât știa el că pot fi oame-

nii religioși, postmodernistul va simți nevoia să înțeleagă gândirea și trăirea noastră religioasă.

Autenticitate, nu adevăr

Postmoderniștii sunt pregătiți să-L descopere pe Dumnezeu prin prietenia și părtașia cu oamenii care Îl implică în mod constant și real în viața lor. De aceea, fără să renunțe la ceea ce oferă bun în acest moment și fără să încerce să modifice Evanghelia, biserica trebuie să ia în considerare tipul de public cu care are de-a face. Individual și colectiv, ca membri ai bisericii, trebuie să ne asumăm că astăzi nu mai este suficient să prezinți *adevărul*, ci este nevoie de timp, răbdare și dedicare pentru a le *demonstra* postmoderniștilor că *adevărul este autentic* și merită trăit. Dacă le oferim această șansă postmoderniștilor, va veni și timpul când ei vor accepta cu bucurie o carte creștină și vor onora invitația de a participa la evenimentele bisericii.

Postmodernismul și noi

Nici noi, adventiștii, nu mai suntem dispuși să credem orice. Ca să credem, de pildă, că o parte importantă a misiunii bisericii trebuie făcută într-o manieră diferită, ne-ar plăcea mai întâi o demonstrație. Evenimente precum cel organizat de AMiCUS în amfiteatrul Facultății de Medicină din Iași reprezintă, din fericire, asemenea demonstrații.

Succesul de anul acesta al evenimentului „Ține (de) minte” (9–12 martie 2015, Iași) a avut o explicație simplă. În primul rând, organizatorii au înțeles că postmoderniștii pot fi cel mai ușor de găsit pe internet – campania lor de promovare online, gândită și realizată relevant, a fost văzută de câteva zeci de mii de oameni. În al doilea rând, studenții adventiști au ținut cont de faptul că a fi relevant înseamnă să oferi un conținut de calitate și antrenant, pe care oamenii și-l doresc, fără să le dai motive să se teamă că ai intenții ascunse. Fără să ai intenții ascunse.

Îi cunosc pe câțiva dintre tinerii care au organizat evenimentul de la Iași. Sunt tineri consacrați și credincioși, care nu-și doresc nimic mai mult decât să-i conducă pe colegii lor la momentul întâlnirii relevante cu Dumnezeu. Dar ei au înțeles că, dacă vrei cu adevărat să faci asta, atunci trebuie să îți iei timp pentru a deveni prietenul autentic al celor care trăiesc căutând fără să știe măcar ce. Succesul lor este că au reușit să aducă la eveniment atât de mulți tineri neadventiști. Într-o zi, fiecare dintre tinerii care au participat la evenimentul lor va avea o întâlnire relevantă cu Mântuitorul, pentru că Isus Însuși a promis: „După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). El a știut că avem nevoie de această asigurare. ■

¹ George Knight, „If I Were the Devil”, *Review and Herald*, 2007.

² Miroslav Pujic, „Re-imagining evangelism in a postmodern culture”, www.ministrymagazine.org, mai 2013.

Comunitatea din Pașcani

Când vorbim despre începuturile Bisericii Adventiste în Pașcani, județul Iași, ne gândim la o familie de tapițeri, venită din Dobrogea, prin anii 1960. O familie care, deși pe plan material pierde totul, pe plan spiritual câștigă totul, și care are nevoie de sprijinul celorlalți adventiști din satele de lângă Pașcani (Dolhasca, Hârtoape). O familie care stă doar trei ani în Pașcani, dar care marchează acest timp cu începutul unei speranțe ce nu va dispărea.

A continuat să dea mărturie despre frumusețea adevărilor care o deosebeau de ceilalți familia unui evanghelist cu literatură, fr. Pricop, din Perieni (jud. Iași), care a locuit în zonă și a lucrat în oraș. Un sprijin pentru el a fost familia Moșneagu, din Dolhasca (jud. Suceava).

În 1963, pentru că nu era biserică în Pașcani, primii membri adventiști – Mărioara Prisecaru împreună cu soțul ei neadventist, care s-au mutat în oraș, familia Neculai și Elena Ciolac și Catrina Tudosa –, aparțineau de bisericile din împrejurimi: Dolhasca, Roman sau Poienița.

În această perioadă a lucrat în oraș și sora Lucavenschi, asistentă medicală, care a fost o mărturie despre adevăr pentru locuitorii din Pașcani.

În 1992, este autorizată prima grupă de adventiști cu sediul într-un apartament, grupă păstorită de pastorul Tache Pohrib. Grupa număra douăzeci și cinci de membri.

În septembrie 1993, se cumpără o casă, care devine și prima biserică pentru grupul de credincioși din Pașcani, lucrare sprijinită de pastorul Enoh Felea. În 2002, începe construirea unui locaș de închinare, lucrare coordonată de pastorul Florin Istrate. După trei ani în care minunile și intervenția lui Dumnezeu se văd la tot pasul, pe 1 mai 2005, grupa de credincioși se mută într-o sală a noii clădiri, fapt ce aduce împlinire, bucurie și curaj, înțelegând frumusețea modului în care Dumnezeu a condus lucrările.

Pe 12 mai 2007, se inaugurează noul locaș, ca o mărturie că Dumnezeu încă face minuni în viețile oamenilor care vor să Îi slujească cu toată inima. Comunitatea din Pașcani, deși nu este mare (40 de membri), continuă să aducă slavă lui Dumnezeu, într-o atmosferă caldă și plăcută, iar membrii ei caută să fie un punct de reper pentru oameni, o voce pentru un oraș care are nevoie de lumina Evangheliei.

Cornel Bursuc, pastor, Conferința Moldova.

Estonia

Republica Estonia este cea mai nordică dintre cele trei state baltice și prima dintre ele care a avut o economie suficient de stabilă pentru a fi primită în zona euro încă din 2011. Țara are o populație de numai 1 285 000 de locuitori, fiind unul dintre cele mai puțin populate state ale Uniunii Europene, cu un teritoriu de 45 227 km², din care aproape jumătate este acoperit de păduri. Capitala țării este Tallinn. Estonia a fost anexată de Uniunea Sovietică în anul 1940 și și-a recăpătat independența în 1991. Nu există religie de stat și, din cauza prezenței sovietice îndelungate, o mare parte dintre locuitorii sunt atei. Cele mai răspândite confesiuni creștine sunt cea evanghelică luterană, cea ortodoxă – printre etnicii ruși – și catolică, dar pot fi întâlnite și comunități neoprotestante. Limba oficială este estona, de origine fino-ugrică, apropiată de finlandeză și maghiară.

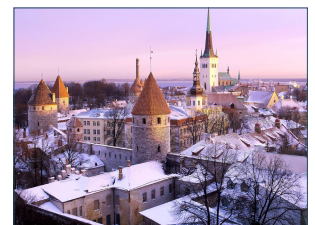
În 1897, Gerhard Perk, la rugămintea unei surori de credință din Sankt Petersburg, a vizitat orașul Tallinn, unde locuiau rudele femeii. Acestea erau membre ale Bisericii Baptiste, dar au fost

bucuroase să audă mesajul adventist și chiar să fie botezate, Gerhard Perk organizând aici prima biserică adventistă chiar în anul acela.

În 1898, biserica de aici a publicat prima carte în limba estonă, la Helsinki – *Explicația cărții lui Daniel* – urmată de alte cărți, reviste și periodice, tipărite la Helsinki sau la Hamburg. Odată cu sosirea noilor stăpâni sovietici ai țării, activitatea de publicații va fi aproape desființată, iar libertățile credincioșilor, restrânse.

Astăzi, Conferința Estonă face parte din Uniunea Baltică și are, conform datelor oficiale, peste 1 500 de membri, care se închină în 20 de biserici organizate. Cea mai numeroasă comunitate adventistă din Estonia este totuși cea de pe internet, pagina bisericii fiind vizitată zilnic nu doar de membrii bisericii, ci și de multe persoane interesate să cunoască adevărul despre vremurile pe care le trăim. Pe forumul acestei pagini sunt peste 8 000 de postări și, spre bucuria celor care au început această lucrare, unul dintre cei mai activi membri ai acestui forum a fost botezat în Biserica Adventistă din Tallinn.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.

jesc șapte misionari-plantatori: Timișoara, Arad (2), Oradea, Reșița, Hunedoara și Petroșani.

Pregătirea pentru misiune s-a desfășurat în prima parte a perioadei și a cuprins mai multe domenii care să ajute plantatorul să fie cât mai apt pentru slujirea încredințată: diferite seminare de instruire în domeniul misiunii în orașe (sănătate, expoziții de sănătate, cluburi de sănătate, activitate cu diferite categorii de persoane, evanghelizare prin literatură etc.); calificare pentru vectori de sănătate; instalarea în zona de misiune, studiu individual, pregătire personală, înțelegerea misiunii speciale la care au fost chemați plantatorii, prospectarea și cunoașterea cartierului și a zonei de misiune; alcătuirea nucleului și a grupului de suport; Sabat de consacrare pentru misiune, în prezența bisericii locale și a administrației conferinței; programe locale de consacrare pentru misiune a bisericii, împreună cu plantatorii din oraș.

Fiecare misionar a fost dotat cu aparate, cu DVD-uri și CD-uri în domeniul sănătății și al stilului de viață, cu o bibliotecă mobilă care cuprinde cărți și reviste de sănătate, educație, familie și cărți spirituale, în limba română și maghiară, cu materialele de sănătate „Idei Creative”, precum și materiale în format electronic și tipărit, care să ajute pentru dezvoltare și pregătire profesională.

Activitatea misionarilor-plantatori cuprinde: alcătuirea planului de misiune pentru zona de slujire încredințată; stabilirea de contacte prin vizite din casă în casă, cu sondaje de sănătate etc.; păstrarea legăturii cu cei care exprimă interes, prin vizite regulate, consiliere, discuții care să descopere interesul față de cele spirituale; diferite activități pentru sprijinirea celor interesați precum: expoziții de sănătate, cluburi de sănătate pentru schimbarea stilului de viață, studii pe diferite teme de interes, precum și studii spirituale, biblice; întâlniri săptămânale (în cursul săptămânii) cu grupa de suport pentru părtășie, studiu și rugăciune; prezentarea în biserica locală a experiențelor revelatoare cu scopul cunoașterii în mod concret de către biserică a misiunii plantatorului, pentru susținerea lui, dar și pentru încurajarea membrilor bisericii la misiune; întâlniri regulate cu pastorii coordonatori din fiecare biserică ce susține proiectul; întâlniri periodice cu administrația și comitetul conferinței pentru raport, sfătuire și încurajare.

Câteva mărturii ale celor care sunt în prima linie a frontului de misiune sunt revelatoare:

„Am înțeles că Duhul lui Dumnezeu ne oferă această rară oportunitate de a fi ascultați de întreaga lume evanghelică din oraș și de a fi, în acest fel, acceptați de ea ca o autoritate în domeniul sănătății.” (Cristi)

„Loreta este o persoană consecventă, care participă cu regularitate la întâlnirile de miercuri seara ale grupului de suport. La una din întâlniri, discutam despre cartea *Degeaba cântă cucuveaua*, carte pe care i-am oferit-o cadou. A citit-o și a fost foarte încântată de modul în care a fost

prezentat adevărul despre starea omului în moarte, mai ales că noi discutaserăm în cel puțin două ocazii despre acest subiect. Când fiecare ne dădeam cu părerea, am rămas surprins de o replică din partea ei: „Cel mai mult mi-a plăcut de familia Florea când se întâlneau și studiau Biblia pentru a înțelege subiectul! Lucru pe care-l facem și noi aici!” (Levis)

„Un obicei nou, de anul acesta, este să sun fiecare contact cu ocazia zilei de naștere. Surpriza lor este mare, relațiile noastre se îmbunătățesc. Încetul cu încetul, se formează o «familie».” (Karoly)

„Legat de deciziile luate: pe lângă cele care sunt legate de sănătate și stilul de viață sănătos, au fost decizii luate pe plan spiritual. Dintre acestea menționez decizii pentru studiul biblic individual și pe grupe, dar și pentru studiu în vederea botezului.” (Robert)

„Un bărbat care a fost în luna ianuarie pentru prima dată la cabinet a venit la biserică în primul Sabat din februarie și de atunci nu a lipsit niciodată.” (Nelu)

„La club, doamna Ana, care vine regulat, și-a manifestat dorința de a citi Biblia, doar că are o problemă de sănătate gravă, și anume nu vede să citească. Așa că ne-am propus în grupul de suport să o ajutăm. I-am cumpărat un MP3 player și am pus Biblia în format audio, pentru a putea să o asculte. S-a bucurat enorm de mult pentru acest gest și noi, de asemenea. Avem discuții frumoase despre Biblie atunci când ne întâlnim.” (Sebastian) ■

Matandani – visul care devine realitate

Când am vizitat prima dată Malawi, ne-am întrebat cum îi putem ajuta pe oamenii din această țară atât de săracă? După câteva ocazii în care am cunoscut mai bine țara și oamenii și am văzut nevoile și posibilitățile lor, ne-am dat seama că educația este cheia. O școală de meserii ar fi fost exact ceea ce lipsea din acea țară. Și ne-am gândit să începem de la zero un astfel de proiect, adică să construim, să utilăm și să facem să funcționeze o astfel de școală. Dar Dumnezeu avea alt plan.

Vechea școală

În Malawi existase mai înainte o școală de felul acesta, dar noi nu știam asta. Printr-o serie de „întâmplări” providențiale, am ajuns în locația în care fusese înființată, în 1907, Școala de Meserii de la Matandani.

Până în anii 1980, școala prosperase sub conducerea diversilor directori americani. După ce ultimul dintre aceștia a plecat, totul s-a năruiat. Când am ajuns pentru prima dată acolo, în 2009, campusul arăta dezolant: drumul de acces, dar și cele din interiorul campusului erau distruse; școala propriu-zisă nu avea geamuri; cei 50 de elevi din ciclul primar (singurul care mai funcționa) învățau în condiții greu de imaginat, fără materiale didactice (nici măcar nu aveau manuale), pe niște bănci rupte; paturile din dormitoare erau rupte și nu aveau saltele; de plase contra țânțarilor nici vorbă; grupurile sanitare (dacă le putem numi așa) constau din câteva ziduri, dincolo de care erau câteva gropi, fără apă curentă, fără canalizare; biblioteca și clinica nu mai existau; cantina era un spațiu gol, fără mese sau chiuvete, în care se mânca invariabil, de trei ori pe zi, mămăligă cu fasole fiartă; casele profesorilor erau gata să se dărâme; atelierile de tâmplărie, de olărit sau de strungărie, odată funcționale și dotate, erau acum în paragină; tractorul din dotare ruginise; nu exista apă curentă și nici electricitate în tot campusul, deși cablurile de tensiune treceau chiar pe acolo, iar odinioară, în apropiere funcționa o microhidrocentrală; moara, care nu de mult aducea venituri școlii, era închisă; ferma de 40 de hectare era plină doar de ceea ce creștea spontan pe dealuri și exemplele ar putea continua...

„Croitori” de viitor

Ne-am gândit că era mai eficient să refacem ceea ce deja exista decât să ne apucăm de construit o altă școală, dar ne-am dat seama că, dacă nu era cineva acolo care să coordoneze acest proiect, nu aveam sorți de izbândă.

Prin multe alte „întâmplări” providențiale, familia Ionuț și Loredana Croitoru a ales, ca timp de cinci ani, începând cu 2011, să fie legătura dintre România și Malawi, coordonând lucrările de refacere a școlii.

Ca orice început, primii pași în cadrul acestui proiect au fost anevoioși, greutățile venind din mai multe părți: perioada de acomodare la condițiile africane de viață și muncă a familiei Croitoru, care era pentru prima dată în Malawi; îmbolnăvirile inerente apărute în primul an de ședere în Africa; lipsa fondurilor necesare; lipsa de colaborare inițială a conducerii școlii, ca să enumerăm doar câteva dintre ele.

Conduși însă de Cel care a plănuțit înaintea noastră acest proiect, am reușit ca, în răstimpul celor trei ani și jumătate care au trecut de atunci, să începem să conturăm ceea ce am dori să fie campusul Colegiului de Meserii Matandani.

Astfel, cu ajutorul câtorva sponsori inimoși din România, Statele Unite ale Americii și Africa de Sud și al unor echipe de constructori din România, care au ajutat la refacerea școlii, am demarat proiectul. Inițial, am bransat la rețeaua de electricitate locală dormitoarele elevilor, casele profesorilor, atelierelor, noua bibliotecă și cantina, precum și toate clasele. Concomitent, s-a început reconstrucția rețelei de alimentare cu apă curentă a campusului, reușindu-se racordarea la apă a majorității clădirilor din campus, dar și refacerea grupurilor sanitare aferente căminelor de băieți și fete.

Rețeaua de drumuri din campus a fost reabilitată parțial; una dintre construcțiile nefolosite a fost amenajată ca bibliotecă; sălile de clasă au fost renovate, precum și multe dintre casele profesorilor.

Noi ajutoare

În următorii ani, eforturile de refacere a campusului au fost susținute și de voluntarii Maranatha din Statele Unite ale Americii, care au venit și au construit două noi săli de clasă. Totodată, datorită unei familii de misionari tot din Statele Unite, s-a construit o casă de oaspeți.

Anul trecut, în luna decembrie, un grup de șase voluntari au fost din nou la Matandani pentru a reface cantina. A fost refăcut interiorul și exteriorul clădirii, rețeaua de canalizare și alimentare cu apă, s-a achiziționat lemn, din care s-au confecționat 10 mese a câte 12 persoane. Voluntarii din România, alături de aproximativ 60 de muncitori autohtoni, au construit și o pivniță, două solarii pentru legume și au refăcut canalul de abducție pentru microhidrocentrala de lângă campus. Tot atunci, tractorul din dotarea atelierului mecanic al școlii a intrat în reparație capitală, în vederea folosirii lui în cadrul fermei.

Munca de renovare a școlii de la Matandani este dublată de toate demersurile legale necesare demarării funcționării Colegiului de Meserii, dar și de susținerea corpului profesoral al școlii, care, se pare că abia după trei ani de la demararea proiectului, a început să creadă că ceva frumos se întâmplă chiar sub ochii lor.

Visul continuă

Acum șase ani, când școala de la Matandani a fost vizitată pentru prima dată de doi români, a început derularea visului care acum prinde contur. Până la împlinirea în totalitate a ceea ce am început să credem mai este destul, dar pașii făcuți până acum ne dau speranțe. Mai este de refăcut tot ansamblul atelierelor – de tâmplărie, de strungărie, de mecanică, de construit unul nou de croitorie; trebuie cumpărat un nou motor pentru hidrocentrală, computere pentru laboratorul de informatică, am vrea să modernizăm moara, clinica și ferma. Toate acestea pot constitui ulterior surse de venit pentru școală.

Când am început proiectul, am crezut că numai noi visăm, dar am văzut că, în chiar primul an de lucru acolo, numărul elevilor a crescut considerabil doar pentru că venise o familie de albi. Aceasta era pentru oamenii de acolo o garanție că ceva serios se va întâmpla la Matandani.

Și, într-adevăr, ceva se întâmplă, iar noi sperăm ca aceste lucruri să continue.

Anul acesta, în luna septembrie, o altă echipă de voluntari va merge o lună în campus pentru a mai contribui la dezvoltarea proiectului: timp de zece zile va funcționa o clinică mobilă în zece sate din împrejurimi; o echipă va încerca să lucreze la cantină pentru a-i ajuta pe cei care se ocupă cu pregătirea meselor pentru elevi să realizeze un meniu cât mai variat, cu resursele locale; câțiva profesori și medici vor susține seminare medicale, pedagogice și de teorie muzicală în școală, atât pentru elevi, cât și pentru profesori, aceștia din urmă fiind cei care au solicitat susținerea lor. Câțiva oameni pricepuți la construcții vor continua ce a fost deja început în acest domeniu. Va începe și un curs de croitorie pentru fete.

Anul viitor, cei cinci ani pe care familia Croitoru și-a propus să îi petreacă în Africa se vor încheia. Ce va fi după aceea nu știm. Ceea ce știm însă sigur este că Cel care ne-a inspirat acest vis va găsi și soluțiile necesare finalizării lui, pentru că așa a promis, iar noi am ales să Îl credem. ■

Violeta Pițurlea este medic specialist ORL și doctor în medicină

Rubrica „Texte și semnificații”, realizată de Gabriel Ișvan, poate fi ascultată la Radio Vocea Speranței vineri și duminică (în programul de seară) și sâmbăta și duminica (la matinal).

„Să nu ucizi!” – Porunca și poruncile...

Porunca a șasea spune simplu și clar: „Să nu ucizi!” (Exodul 20:13). Atunci când moartea este în legătură cu Dumnezeu, când o poruncește, o aduce sau o permite, oare nu reprezintă o încălcare a Legii pe care tot Dumnezeu a dat-o?

Ce spune Biblia despre acest subiect?

Mai întâi de toate, moartea a intrat în lume în urma păcatului omului și, după cum citim în Romani 6:23, este „plata păcatului”, de care au parte toți oamenii, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Expresia ebraică pentru ucidere din Exodul 20:13, *ratsach*, descrie crima cu premeditare, cea mai condamnată infracțiune umană. În Vechiul Testament, verbul este folosit în cazurile în care o persoană în mod intenționat lovește o altă persoană cu un instrument din fier, piatră sau lemn, cauzând moartea individului (Numeri 35:16-18).

În aceste cazuri, întotdeauna avem de-a face cu o motivație rea, ca vrăjmășia sau gratificarea egoistă (1 Regi 21:2,3,19). Când o astfel de faptă are loc, este crimă. Isus a reafirmat explicit porunca și a legat crima de originea ei – mânia omenească și lipsa dragostei – în Matei 5:21,22. Interdicția „să nu ucizi!” este fundamentată pe doctrina creației și a răscumpărării: viața este respectată pentru că Dumnezeu l-a creat și l-a răscumpărat pe om.

Același verb ebraic *ratsach* poate desemna și *uciderea accidentală*, neintenționată a unei ființe umane. Diferența fundamentală între o crimă vinovată și una accidentală se află la nivelul motivației și la prezența sau absența premeditării. Dacă cineva ucide neintenționat alt om, își putea găsi refugiul într-o cetate de scăpare (vezi Numeri 35:22,23).

Aceste prevederi aveau menirea de a ține sub control tendința și practica răzbunării. Tot așa, când cineva era în situația de autoapărare și provoca moartea agresorului, nu era considerat drept ucigaș (Exodul 22:2). Autoapărarea nu in-

clude în mod obligatoriu uciderea agresorului inițial.

Așadar, porunca a șasea se referă la uciderile ilegale, adică la cele intenționate. Niciodată nu este folosit verbul *ratsach* pentru pedeapsa capitală sau pentru uciderile din război. Pentru aceste situații, întâlnim alte verbe: *mot* – a da la moarte, a pedepsi cu moartea (Leviticul 20:10; Numeri 35:31) și *harag* – a ucide, a măcelări (2 Samuel 10:18). Porunca a șasea nu trebuie folosită într-un sens strict, îngust și exclusiv în ceea ce privește pierderea vieții.

Prin urmare, Biblia prezintă situații în care pierderea vieții unui om nu este incriminată de porunca „să nu ucizi”. Printre acestea se numără uciderile involuntare, cele survenite ca autoapărare, în cazul războiului (care putea fi război de apărare sau instrumentul pedepsei lui Dumnezeu), îndeplinirea pedepsei capitale pentru cel vinovat de nelegiuiri grave, care, dacă rămâneau nesancționate, puneau în pericol existența vieții în general.

Ca o comparație, când mașina poliției este în misiune și nu respectă regulile de circulație, nu încalcă spiritul legii circulației, ci face acest lucru tocmai pentru a menține ordinea și a susține legislația în vigoare. Astfel de lucruri se întâmplă mereu în viața noastră și le înțelegem ca atare. Tot așa, și aceste acțiuni de limitare, de pedepsire sau eliminare a răului, sunt prezentate în Sfânta Scriptură nu ca fiind în antiteză cu spiritul poruncii, ci în armonie cu Legea divină, chiar determinate de ea.

Dar ce reprezintă pedeapsa capitală, uciderile din război sau distrugerea păcătoșilor la judecata finală? La aceste întrebări, vom răspunde într-o rubrică viitoare.

În Scriptură, dragostea este viață de calitate, în toate expresiile și ramificațiile ei. Dumnezeu este drept și bun: ne spune ce să facem ca să trăim și ce să evităm ca să nu fim nimiciți. Alegerea implicațiilor este însă responsabilitatea omului! ■

Gabriel Ișvan este directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

Zilele Institutului Teologic Adventist

8–10 mai 2015

În fiecare an, în campusul din Cernica se organizează Zilele Institutului Teologic Adventist. Cei care aleg să fie prezenți la eveniment se pot bucura de un Sabat cu programe speciale pentru tineri. Alături de invitații care au un mesaj devoțional și educativ deosebit, calendarul evenimentului cuprinde multe momente cu un impact pozitiv asupra participanților. Întâlnirile pentru închinare, „tunelul timpului”, turul de campus, programul muzical din Sabat după-amiază, activitățile de sâmbătă seara sau focul de tabără sunt numai câteva dintre momentele apreciate de cei prezenți.

În acest an, Zilele Institutului Teologic Adventist se vor organiza în perioada 8–10 mai sub titlul: „Iosif – un model contemporan.” Chiar dacă au trecut mai multe mii de ani, experiența de viață a lui Iosif, așa cum este prezentată în Biblie, rămâne un model de inspirație pentru toți tinerii care sunt motivați de idealuri înalte, care au o preocupare continuă pentru principiile morale și doresc să împlinescă planul lui Dumnezeu pentru ei. Invitați din țară și străinătate vor aduce în atenția participanților lecțiile cele mai importante din experiența lui Iosif, precum și alte informații care contează în formarea caracterului. Aplicațiile cele mai multe se vor face în domeniile teologiei, pedagogiei, asistenței sociale, medicinei și administrării afacerilor. Programul din Sabat se va încheia cu un concert susținut de grupul vocal „Adverum” și alți invitați.

Mărturiile tinerilor care au participat anul trecut la acest eveniment sunt pozitive și încurajatoare pentru cei care doresc să viziteze campusul adventist din Cernica.

„Mi-a fost dor să vin pentru că am participat și în 2013 și a fost interesant. Mi-a plăcut și chiar m-am bucurat că am putut reveni și anul acesta.” (Haideea)

Pentru mai multe informații despre program și pentru înscrierea la eveniment, accesați adresa de internet www.institutadventist.ro/zileleita2015 sau telefonați la numerele de telefon 021 369 53 50 și 0744 68 51 23.
Persoană de contact: Emanuel Sălăgean.

Interesat de Campusul Adventist din Cernica?

Vino la **Zilele Institutului Teologic Adventist!**
8-10 mai 2015

NOU
Din toamna anului 2015
Școală Postliceală Sanitară
la Institutul Teologic Adventist din Cernica

Înscrie-te pentru eveniment la adresa:
www.institutadventist.ro/zileleita2015

Cazare și masă gratis
pentru primele 60 de persoane înscrise până la data de 27 aprilie 2015

„Drumul a fost obositor, dar când vezi aici atât de mulți oameni bucuroși să-L întâlnească pe Dumnezeu și să fie împreună, oboseala trece și bucuria vine în inimă. Îmi place foarte mult campusul și părtașia dintre elevii de aici.” (Mihai)

„Mi-au plăcut condițiile și faptul că toată lumea de aici este prietenoasă. Am avut ocazia să-mi fac prieteni noi atât de la institut, cât și de la celelalte licee. Mi-a plăcut foarte mult și sper să mai vin și la anul.” (Beniamin)

„Oamenii de aici, studenții și elevii de la celelalte licee sunt veseli, de treabă, prietenoși... tot ce-ți dorești.” (Claudia) ■

Doamne, dar cu acesta ce va fi?

Știind răspunsul Domnului Isus la această întrebare, probabil că suntem tentați să-l acuzăm pe Petru de o asemenea curiozitate. Dacă ne privim viețile noastre însă, cel mai probabil mâinile se pleacă, pietrele cad și toți plecăm abandonând subiectul.

De câte ori ne-am surprins nu doar întrebându-ne, ci oferind și răspuns: „Ei, cu acesta... nu va fi bine, nu poate fi bine, este irecuperabil!”

Da, eu m-am surprins gândind așa, de multe ori, despre deținuți. De-a lungul timpului, în dorința de a evita cât mai mult posibil compania unui deținut/fost deținut, oamenii au construit diferite mituri pentru a-și scuza atitudinea față de aceste persoane.

Mituri despre deținuți

Deținuții sunt persoane insensibile. Am fost surprins să observ cu câtă duioșie povestea un condamnat că îi este dor de fetița lui, care are numai opt ani și este lăsată în grija bunicilor. De asemenea, un alt bărbat condamnat pentru omor relata ce anume l-a sensibilizat:

„Eram în penitenciar și mama mea adoptivă venea periodic în vizită și mă încuraja. I-am spus să nu mai vină la mine că nu are de ce să mai bată atâta drum că eu oricum nu mă mai schimb; că am de gând să mă răzbun pe cei care mi-au făcut rău și apoi să mă reîntorc în pușcărie. Dar ea, parcă neținând cont de ce îi spuneam, mă vizita mereu. Într-una din zile mi-a dat o carte care avea titlul *Rugăciunile unei mame*. Am început să o citesc... Într-atât m-a sensibilizat ceea ce am citit și felul în care mama adoptivă se purta cu

mine, încât în următoarea ocazie când m-a vizitat, i-am spus pentru prima oară „mamă”. Acum sunt mai bine de opt ani de când m-am eliberat și nu uit influența pe care mama a avut-o asupra mea.

Deținuții sunt persoane irecuperabile. M-am gândit mult dacă să scriu sau nu în continuare o listă cu zeci de persoane care s-au reintegrat social, familial, în biserică etc. Dar ce spuneți despre deținutul care a primit asigurarea mântuirii direct din partea Domnului Isus? A fost irecuperabil? Ce spuneți despre persoane care, eliberate după 20 de ani de detenție în regim de maximă siguranță, hotărâsc de bunăvoie să se reîntorcă în penitenciar pentru a spune și altora despre Evanghelie? Ce spuneți despre deținuții care, asemenea lui Zacheu, hotărâsc nu doar să stea în fața victimelor și să-și ceară iertare, dar chiar să le ofere înapoi banii, lucrurile sau să încerce repararea faptelor făcute?

Nu, deținuții nu sunt persoane irecuperabile, pentru că, altfel, însăși jertfa Domnului Hristos – făcută pentru ca „oricine crede în El să nu piară” – ar fi în zadar.

Deținuții sunt acolo, noi aici. Conform statisticilor (www.anp.gov.ro), lunar se eliberează peste 1 000 de persoane la nivel național. Aceasta înseamnă că pe oamenii de care luna trecută nu voiam să auzim, de care ne temeam și de care fugeam, astăzi îi considerăm cetățeni respectabili, vecinii noștri, oameni față de care nu avem nicio rețineră.

Prezentarea activității

În penitenciarele din România desfășurăm activități de reeducare a deținuților pe baza a două protocoale de colaborare, încheiate cu Administrația Națională a Penitenciarelor: Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare (ASUP), respectiv Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Înființată în 1993, ASUP desfășoară programe cu specific umanitar, moral și educativ și cuprinde mai multe domenii de activitate:

Prevenție – se desfășoară programe de sensibilizare și conștientizare a tinerilor asupra comportamentelor deviate.

Intra-penitenciar – deținuții pot participa la cursuri ce vizează educația școlară, sanitară, familială, precum și la cursuri de recalificare profesională. Persoanelor necăutate, voluntarii ASUP le oferă ajutor social. De asemenea, sunt desfășurate și programe etic-morale.

Extra-penitenciar – voluntarii, înțelegând că suportul cel mai relevant pentru un condamnat îl reprezintă familia, au în vedere susținerea morală și materială a familiilor deținuților. De asemenea, deținuții care se eliberează și nu au o locuință sau nu beneficiază de suportul unei familii sunt cazați și sprijiniți la Centrul de reintegrare socială din Buciumeni (DB).

În paralel cu aceste demersuri implementate de ASUP, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea desfășoară, de peste doi ani, în penitenciarele românești activități religioase și susține moral, spiritual și material deținuții botezați pe parcursul detenției.

Importanța acestui domeniu de activitate

În calitate de creștini, ne definește principiul altruismului, ne animă plăcerea de a lucra voluntar (e alegerea noastră și nu primim o recompensă financiară) pentru binele semenilor noștri. Este același principiu descoperit în viața Domnului Hristos. Pe lângă binele pe care îl primesc cei pentru care lucrezi, participând în cadrul activităților desfășurate în penitenciare, vei avea de câștigat și tu, pentru că vei dobândi abilități precum: vorbitul în public, ascultarea, lucrul în echipă, sociabilitatea, managementul personal.

A desfășura activități educative sau moral-spirituale în penitenciar înseamnă a lucra cu acel segment de oameni pe care societatea îi marginalizează, oameni care mai târziu, în urma acestei marginalizări, tind să refuleze în alte acte de violență. Printre deținuți sunt acei oameni cărora, de multe ori, nici rudele nu mai sunt dispuse să le asculte îngrijorările și să îi sprijine în încercarea de a se reintegra social. În penitenciar vei întâlni oameni cu multe defecte, capricioși și încăpățânați, dar în același timp dezorientați și vulnerabili. Lucrând cu și pentru deținuți, vei avea foarte multe provocări și dificultăți, însă vei avea și multe satisfacții. Vei putea observa cum, prin harul lui Dumnezeu, acei oameni distruși de Satana încep să recunoască iubirea Domnului Hristos și încep să se recupereze treptat, ajungând oameni folositori societății.

Dacă dintr-un tânăr recidivist, care dorea să-și pună capăt zilelor în timp ce era într-un penitenciar de maximă siguranță, Dumnezeu a făcut un bărbat care astăzi se ocupă de binele a peste 100 de persoane fără adăpost, dacă dintr-un fost polițist certat cu legea Mântuitorul a făcut un misionar puternic atât în localitatea lui, cât și în penitenciare, cum să nu fii impulsionat să te implicii în lucrarea din penitenciare? E de-a dreptul copleșitor să ascuți rugăciunea unui tânăr crescut la casa de copii și eliberat de curând din penitenciar, care, plângând, îi mulțumește lui Dumnezeu că a găsit oameni care să-l adăpostească și care să-i ofere o mâncare caldă în plină iarnă.

Consider că lucrarea din penitenciare este unul dintre cele mai importante domenii de activitate în care Biserica Adventistă este implicată. Este lucrarea de care sunt atașat și cu care Domnul Hristos S-a identificat (Matei 25:35-40).

Cum te poți implica

Dacă dorești să susții activitatea voluntarilor, o poți face în mai multe feluri:

Modul prevenție: implicarea în educația copiilor sau a tinerilor din zona ta;

Modul extra-penitenciar: implicarea prin consiliere, susținere socială, morală ori financiară a familiilor deținuților;

Modul intra-penitenciar: corespondența, vizitarea periodică ori susținerea programelor speciale desfășurate în penitenciare;

Contribuție financiară pentru dezvoltarea programelor și susținerea deținuților aflați în situații de risc.

Cu puțin timp în urmă, am citit în cartea *Viața lui Iisus* o afirmație care m-a cutremurat: „Dacă nu se manifestă jertfire de sine pentru binele altora [...], oricare ar fi mărturisirea gurii, noi nu suntem creștini.” M-a lovit ca un trăsnet. Jertfire de sine... și pentru ce? Să le fie bine altora? Mai precis... cui? Intră aici și deținuții? Dar cu aceștia ce va fi?

Dacă Dumnezeu îi consideră copiii ai Săi și pe cei care au furat, au mințit, au înșelat, au ucis și vrea să le ofere și lor o viață nouă aici și în ceruri, ce ne pasă nouă?

Pentru noi, El spune doar atât: „Tu vino după Mine!” ■

Timotei Bilbâie, director ASUP Muntenia.

Surprizele alimentației

Este mai greu să schimbi o concepție decât să o păstrezi.

Progresul științei ar trebui apreciat nu atât prin cantitatea observațiilor și a invențiilor, cât prin influența acestora asupra sănătății și fericirii populației. În domeniul acesta, stilul de viață adventist a trecut cu bine proba focului. În Statele Unite, de exemplu, media de viață a adventiștilor de ziua a șaptea este de 88 de ani, depășind cu 10 ani media populației americane (*New Scientist*, 3 iunie 2006, p. 38). Urmărirea gemenilor univulari a arătat cum schimbările stilului de viață pot îmbunătăți sănătatea și longevitatea. Studiile au arătat că sănătatea noastră este influențată și de alți factori, nu numai de gene, iar trăsăturile câștigate pot fi transmise la urmași.

În anul 1942, biologul american Conrad Hall Waddington a arătat cum alimentația sau alți factori de mediu pot influența activitatea genelor, fără a modifica structura lor. Waddington a creat noțiunea de epigenetică, știința care se ocupă de modul în care condițiile de mediu pot face ca acidul dezoxiribonucleic (substratul genelor)

să se exprime diferit, producând trăsături care se transmit la urmași, în timp ce genele rămân neschimbate. Azi știm că nutrienții și non-nutrienții din alimentație modifică susceptibilitatea față de boli. Chiar și condițiile nefavorabile de îngrijire a copilului, neglijarea sau maltratarea influențează tot cursul vieții, ducând la un risc sporit pentru o serie de boli la vârsta adultă, printre care și schizofrenia, depresia, anxietatea și predispoziția la abuzul de droguri, iar aceste efecte se transmit generațiilor următoare.

Să învățăm de la suedezi

În extremitatea cea mai nordică a Suediei se găsește regiunea Norrbotten, o zonă aproape lipsită de viață omenească, având 2 locuitori pe km². În secolul al XIX-lea, Norrbotten era atât de izolată încât, dacă recolta era compromisă, populația suferea de foame. Anii 1800, 1812, 1821, 1836 și 1856 au fost total lipsiți de recoltă, populația suferind de o foamete cumplită. Însă în anii 1801, 1822 și 1828, pământul a produs o abundență incredibilă de hrană. Aceeași populație care a suferit de foame în iernile precedente se îmbuiba în anii de belșug luni de-a rândul. Dr. Lars Olov Bygren, de la Institutul Karolinska, din Stockholm, a început să studieze efectele de lungă durată ale anilor de supraalimentație și ale celor de foamete asupra copiilor născuți în acei ani și asupra copiilor și nepoților acestora. Astfel, a ales la întâmplare 99 de persoane născute în anul 1905 și a reconstituit istoricul părinților și bunicilor până la data nașterii. Analizând cu meticulozitate rapoartele producțiilor agricole, Bygren și colaboratorii au determinat cantitățile de hrană disponibile părinților și bunicilor atunci când erau tineri și au constatat că nu numai fătul era influențat de condițiile intrauterine rezultate în urma foametei sau a abundenței de hrană, ci și urmașii care s-au născut în acele condiții. Astfel, înfometarea până aproape de deces poate lăsa urme asupra materialului genetic și poate transmite trăsături noi într-o singură generație, fără o modificare a genelor.

Băieții care s-au bucurat de iernile rare de supra-abundență, trecând de la o alimentație normală la îmbuibare pentru un singur anotimp, au dat naștere la fii și nepoți care au trăit mai puțin, în medie, cu 6 ani decât nepoții celor care au suferit din cauza recoltei foarte slabe. În unele cazuri, deosebirea era de 32 de ani. Rezultate similare au fost observate și pe linie feminină: fiicele și nepoatele fetelor care au trecut de la alimentația normală la una de îmbuibare au trăit mai puțin.

Pe scurt, o singură iarnă de îmbuibare ca tânăr poate iniția un lanț de evenimente biologice care va face ca nepoții să aibă o viață mai scurtă cu decenii decât cei de aceeași vârstă. Cum e posibil așa ceva?

Explicația o oferă epigenetica, arătând cum diferiți factori din mediu, ca alimentația pre și postnatală, stresul și alți factori, spun genelor să devină active sau să-și înceteze activitatea, să vorbească mai tare sau să șoptească. Știința ne oferă ocazia de a înțelege rolul temperanței în stilul de viață adventist. Nu numai că ne putem scurta viața prin supraalimentație, dar îi expunem și pe copiii noștri la boli și deces prematur.

Revista *European Journal of Human Genetics* a publicat un studiu în care s-au înregistrat datele a 14 024 de tați, dintre care 166 au început să fumeze înainte de vârsta de 11 ani – tocmai perioada în care organismul se pregătea să intre în pubertate. Studiul arată că, la vârsta de 9 ani, fiii celor 166 de fumători precoce aveau un indice de masă corporală mai mare decât băieții de aceeași vârstă. Deci fiii bărbaților care au fumat în prepubertate vor avea, la vârsta de adult, un risc mai mare de a fi obezi, de a avea o viață mai scurtă. Fumatul în prepubertate constituie nu numai o greșeală medicală, ci și o catastrofală greșeală genetică.

Cât de bine ar fi dacă toți – tineri sau bătrâni – am da importanța cuvenită tuturor factorilor de stil de viață adventist. Mica grupă de credincioși n-a așteptat ca mai întâi să înțeleagă sau știința să confirme stilul de viață adoptat. S-a încrezut în lumina primită, lăsând restul pe seama Celui care a dat-o, iar azi, după 150 de ani, ne putem bucura de rezultatele acelei încrederi.

Să învățăm și despre spanac

Se pare că printre zarzavaturile care nu se bucură de o prețuire deosebită este spanacul. Deoarece s-a aflat că nu conține cantitatea de fier presupusă în trecut, spanacul nu mai e apreciat ca pe timpul bunicilor noștri. A greșit Creatorul când a poruncit să existe și spanac? Cercetătorii

de la Universitatea din Viena au publicat în anul 2012 un articol în *European Journal of Nutrition*, în care arată că spanacul apără acidul dezoxiribonucleic, substratul genelor, de diferite leziuni. Persoanele luate în studiu au consumat timp de 16 zile 225 g de spanac zilnic. Concomitent, s-a urmărit modul în care acidul dezoxiribonucleic al limfocitelor reacționa când era pus în contact cu enzime care lezează celula. Cercetătorii au constatat că leziunile au fost reparate în 6 ore după consumul de spanac, spre deosebire de leziunile survenite la persoanele care n-au luat porția zilnică de 225 g de spanac. Deci să nu evităm spanacul și să nu-l desconsiderăm. Creatorul a știut că avem nevoie de spanac nu numai pentru fierul pe care-l conține, ci și pentru a apăra genele noastre. Spanacul este deosebit de bogat în vitamina A și este o sursă bună de vitamina B₆ și C, precum și de magneziu, calciu, potasiu, fosfor, fier, cupru și mangan. Nu trebuie să ne temem de acidul oxalic pe care-l conține. Fixarea pe ceilalți nutrienți va preveni acumularea acestui acid, în special la vegetarieni. Totuși persoanele care suferă de litiază biliară sau renală trebuie să evite alimentele bogate în acid oxalic.

Un studiu efectuat în Anglia asupra a peste 4 000 de persoane, urmărite mai multe decenii, a arătat că în special copiii care consumă des zarzavaturi își înjumătățesc riscul unui accident vascular cerebral la vârsta de adult. Consumul mare de pește a avut un efect contrar – riscul accidentelor vasculare a crescut mult (*Heart*, 2005; 71:894-898). ■

Emil Rădulescu este medic pensionar, specializat în medicină internă. Este cunoscut pentru cele 1 400 de emisiuni radiofonice de sănătate și pentru cele unsprezece volume despre sănătate și stil de viață.

Ellen G. White

– instrument al Providenței

în istoria Bisericii Adventiste (2)

Provocările pseudocharismatice

Superentuziaștii de după 1844

În urma Marii Deziluzii de la 22 octombrie 1844, adepții lui William Miller (adventiștii), a căror predicare făcuse furori în America, s-au divizat în câteva curente principale, neorganizate. Începuseră să circule tot felul de idei noi, intuiții teologice sau concluzii biblice, unele teinice, altele simple jucării mistice. Cea mai provocatoare situație a fost, la început, lupta împotriva așa-numitului *fanaticism* (extremism mistic, isterie religioasă).

În presa contemporană apăreau numele „profetelor” Dorinda Baker, Emily Clemons, Phoebe Knapp, Mary Hamlin și numele penibilului Israel Dammon, care a fost și citat la tribunal pentru aspectul scandalos al religiei lui. Aceștia întrețineau forme de închinare gălăgioase și turbulente. Unii mergeau în patru labe ca să exerseze smerenia. Tânăra Ellen, pe atunci Harmon, o adolescentă timidă, a fost trimisă de Dumnezeu să corecteze această exuberanță necontrolată. Vă puteți imagina o sarcină mai dificilă?

Mai târziu, ea avea să noteze:

„Niciodată nu am văzut atâta confuzie, nici chiar în entuziasmul unor oameni beți” (2 SG).

„În zilele acelea de încercare, unii dintre cei mai scumpi credincioși ai noștri au fost mânați spre un soi de exuberanță irațională (*fanaticism*). După aceasta, am prezis că înainte de sfârșit vom vedea manifestări stranii din partea celor care pretind că sunt conduși de Duhul Sfânt. Unii vor trata ca lucru de mare importanță aceste manifestări excentrice, care nu sunt de la Dumnezeu, ci sunt destinate să abată mințile multora de la învățătura Cuvântului.” (*Solii alese*, vol. 2, p. 41)

Profetesele concurente (1882–1891)

În 1882, adolescenta Anna Garmire pretindea că are descoperiri divine, afirmând că peste doi ani (1884) va veni sfârșitul. Se împlineau 40 de ani de la 1844, prin analogie cu generația Exodului. Fata susținea că testul din Apocalipsa 13 (cu „semnul fiarei”) va avea loc după închiderea timpului de har. Ellen White s-a opus acestei învățături, sfătuind de bine familia Garmire. Din nefericire, familia a respins sfaturile lui Ellen White și s-a supărat pe U. Smith, care refuza să publice „profețiile” fetei, așa că „noua lumină” a fost trimisă prin poștă la toți abonații *Review* cunoscuți. Rezultatul? Un fiasco profetic previzibil în 1884, urmat de surpriza rușinoasă că procița lor rămăsese însărcinată în afara căsătoriei. Lecția a fost amară, dar a prins bine.

În 1891, în timp ce Ellen White era implicată în misiunea din Australia, domnișoara Anna Rice credea sincer că este destinată să umple vidul profetic de la centrul bisericii, în Battle Creek. Mesajele ei păreau superspirituale: a venit vremea să nu ne mai căsătorim, iar cei căsătoriți să fie ca îngerii, fără relații trupești. Unele familii au fost avariate de blestemul acestei sfințenii. Penibil este faptul că doi dintre cei mai apreciați lideri (A. T. Jones și W. W. Prescott) au tins să-i dea crezare, iar Jones chiar o recomandase public ca profetă, într-o adunare de Sabat.

Intervenția lui Ellen White în acest caz a fost spectaculoasă. Chiar după ce o recomandase bisericii pe Anna, pastorul Jones a primit prin poștă o scrisoare de la Ellen White, din Australia, care fusese trimisă cu mult timp înainte, pe vapor, traversând oceanul. Uluitor, scrisoarea conținea o descoperire divină prin care Jones

era muștră pentru proclamarea Annei ca voce profetică, adică exact pentru ce făcuse el cu o zi înainte. Vorbind despre diversele mesaje „profetice” ale Annei, Ellen White scria: „Sunt ilustrații care combină sublimul cu ridicolul.” „Anna este sinceră, dar greșită.”

Jones a citit scrisoarea în biserică, recunoscându-și greșeala. Și s-a întâmplat atunci ceea ce probabil nu s-a mai întâmplat cu niciun profet fals: Anna însăși și-a recunoscut greșeala. A înțeles că era într-o gravă eroare, că luase intuițiile și imaginația ei hipersensibilă drept inspirație divină. Anna Rice-Phillips a rămas până la sfârșit (1926) o soră credincioasă, modestă și bună instructoare biblică.

Falsa trezire, falsul duh, falsa sfințenie

În jurul anului 1900, a apărut în America un val charismatic care i-a atins și pe adventiști. Principala sursă a mișcării era o ramură metodistă, numită *Holiness* (sfințenie). Concomitent și aparent fără nicio legătură, o preocupare similară apăruse printre adventiști după 1897. Ca prelungire a trezirilor de după 1888, mari predicatori ca Alonzo Jones, Ellet Waggoner, Albion Ballenger etc. au lansat în adunările de tabără din perioada 1897–1899 o mișcare sub deviza „Luați Duh Sfânt!”, despre care s-a crezut că era „ploaia târzie”.

Referitor la trezirile din anii imediat următori Conferinței de la Minneapolis, Ellen White spunea: „Niciodată n-am văzut o mișcare de trezire care să înainteze atât de temeinic și totuși să rămână atât de liberă de excitații nepotrivite” (*RH*, 5 martie 1889). Nu același lucru s-a putut spune despre toate trezirile care au urmat după un deceniu. Până aici totul părea normal, cu excepția faptului că Ballenger avea o atitudine foarte critică față de liderii care erau reticenți față de mesajul său și, împreună cu Jones, afirma că sfințenia implică și sănătatea trupească. Relația dintre etica reformei sănătății și locuirea Duhului Sfânt era subliniată și în revista oficială a bisericii, în toți acești ani (1 Corinteni 6:19; 3 Ioan 2). Alții au mers însă mai departe, afirmând că sfințenia implică o natură fizică nepăcătoasă, cum trebuie să fi avut Adam la început și apoi Isus (*holy flesh* = carne sfântă).

Ballenger devenise tot mai obsedat de vindecări fizice miraculoase, exagerând necesitatea lor și punându-le pe același plan cu vindecarea de păcat, alunecând într-un perfecționism mistic. În 1898, Ballenger a predicat în Indiana, im-

presionându-i pe președintele conferinței (R. S. Donell) și pe un alt lider (S. S. Davis). Donell a început să învețe că pocăința implică o curățire deplină atât a minții, cât și a trupului, pentru a deveni așa cum a fost înainte de cădere. Cine ajunge starea aceasta nu va mai muri, asemenea lui Enoh și Ilie.

Acest curent de trezire avea ca principiu ideea că perfecțiunea cerută de Dumnezeu este eradicarea „firii pământești”. Se credea că, dacă cineva trece printr-o luptă sufletească specifică, numită „experiența grădinii” (asemenea lui Isus în Ghetsimani!), va obține o natură umană (trup, carne) sfântă, perfectă, care nu mai are înclinații păcătoase, nu mai duce în ispită și că aceia care trec prin această experiență sunt singurii numărați drept Israelul lui Dumnezeu; ceilalți sunt „adunătura” sortită pieirii. Se afirma că există două feluri de copii ai lui Dumnezeu: cei înfiați (care vor învia) și cei „născuți”, adică cei care au trup sfânt (care vor fi înălțați fără să vadă moartea).

Adepții „cărnii sfinte” foloseau din plin un anumit gen de muzică, pentru a induce o stare specifică de excitație a spiritelor. Se manifesta un „entuziasm” suspect, cu dansuri, țipete și ridicare de mâini. Copiii, ridicați pe bănci, se amuzau de minune, imitându-și părinții. Predicile erau emoționaliste, cu strigăte și lacrimi, urmate de rugăciuni intense, până când unul cădea inconștient. Supraveghetorii îi culegeau pe acești leșinați și îi așezau pe platforma amvonului, unde, după o nouă serie de exerciții cu rugăciuni și strigăte comune sau cântece, își reveneau. Unul câte unul, aceștia deveneau sfinții care trecuseră prin „grădină”.

Trezirea aceasta minunată s-a răspândit și prin intermediul adunărilor de tabără, unde noua învățătură producea mare emoție. Oamenii veneau în față să fie vindecați, unii declarau că deja s-au vindecat miraculos, totul părea minunat. Gusturile spirituale ale acestor oameni fuseseră atât de alterate, încât nu mai suportau nimic care să se adreseze în mod simplu minții, conștiinței. Ei ajunseseră la „esență”, stăpâni pe manipularea inimii și a puterii Duhului.

Când la aceeași adunare de tabără a vorbit unul dintre pionieri (Stephen Haskell), apelând la Cuvânt și la rațiune, pastorii și liderii de opinie care acceptaseră agitația *holy flesh* au ieșit afară. Unul din predicatorii acestei rătăcirii și-a întins mâinile spre adunare în timp ce vorbea și i-au rămas înțepenite în acea poziție. După adunare, povestea cum, în timp ce vorbea, a simțit

scurgându-se prin mâinile și degetele sale, spre public, o mare putere.

Predicatorii noii treziri începeau cu „solia laodiceeană”, citind pasaje din Ellen White și din Biblie, până îi îngrozeau pe ascultători, după care ofereau experiența „curățirii”, care era introdusă prin muzica lor specifică, produsă de un amestec neechilibrat de instrumente, unde percuția și legănarea sentimentală par să fi fost dominante (orgă, violoncel, trei viori, două flaute, trei corni, trei tamburine, o tobă mare etc.).

Deși liderii bisericii, în general, nu erau încântați de această trezire și îi avertizaseră pe unii pastori implicați, chiar și în Battle Creek se puteau auzi voci excentrice care aveau o teologie comună cu redeșteptarea *holy flesh*. Se afirma că niciun om cu păr alb sau cu dizabilități nu va primi sigiliul lui Dumnezeu, deoarece la încheierea lucrării, poporul lui Dumnezeu va ajunge la starea de perfecțiune fizică și spirituală, toți fiind vindecați. Până și dantura va trebui refăcută între timp.

În tot acest timp, Ellen White era în Australia, unde fusese trimisă (1891) de către conducerea bisericii ca misionară. Propunerea venise de la unii care doreau să scape de vocea ei supărătoare. Ca urmare, misticismul lua amploare în patrie. Fiind ținută la curent cu evenimentele din biserică, ea a trimis scrisori prin care condamna acest perfecționism mistic, precum și spiritualismul panteist. A condamnat mișcarea aceasta amplă care confunda Duhul lui Dumnezeu cu emoțiile sfinte și cu sentimentele de extaz spiritual.

Simțindu-se lipsa autorității lui Ellen White în patrie, liderii bisericii au rechemat-o în 1900. Ea a muștrătat acest fanatism în Indiana și la Conferința Generală din 1901, unde a arătat că adevărata trezire spirituală duce la străduințe profunde, calme și consecvente, la sobrietate, și că adevărata sfințire evită orice agitație. Ea a afirmat:

„Când oamenii vor primi *holy flesh* (trup sfânt), nu vor mai rămâne pe pământ, ci vor fi luați la cer. În timp ce păcatul este iertat în viața aceasta, rezultatele lui nu sunt cu totul îndepărtate acum. Doar Hristos, la venirea Sa, «va schimba trupul stării noastre smerite»” (Filipeni 3:21). Atunci, sfinții vor primi *holy flesh* (White, G. C. Bulletin, 1901:419)

„Domnul mi-a arătat că lucrurile pe care le-ați descris ca având loc în Indiana se vor repeta chiar înainte de închiderea timpului de har. Se vor face tot felul de demonstrații bizare. Vor fi strigăte, cu tobe, muzică și dans. Simțurile ființelor raționale vor deveni atât de confuze, încât nu poți avea încredere că vor lua decizii corecte. Și acest lucru este numit *mișcarea Duhului Sfânt*.”

Dar Duhul Sfânt nu se manifestă prin asemenea exerciții, într-un balamuc asurzitor. Aceasta este o invenție a lui Satana cu scopul de a-și ascunde metodele ingenioase, pentru ca adevărul curat, direct, înălțător, înnobilitor și sfințitor pentru timpul acesta să fie făcut fără efect.

Domnul mi-a arătat că teoriile și metodele rătăcite vor fi aduse în adunările de tabără și că istoria se va repeta, de aceea sunt foarte întristată. Am fost instruită să spun că la aceste demonstrații sunt prezenți demoni în chip de om, lucrând cu toată ingeniozitatea pentru a face adevărul cât mai dezgustător pentru oamenii sensibili. Duhul Sfânt nu are nimic comun cu acea babilonie de sunete și zgomote care mi-a trecut prin fața ochilor în viziunea din ianuarie. Satana este cel care inspiră această debandadă muzicală... Și efectul ei este ca înțepătura unui șarpe veninos. Acele lucruri din trecut se vor repeta. Satana va face din muzică o cursă, prin modul cum va fi folosită.” (Solii alese, vol. 2, pp. 36–38)

„Teribile valuri de entuziasm excentric (*fanaticism*) vor veni. Dar Dumnezeu îi va scăpa pe aceia care Îl caută serios pe Domnul și se consacră slujirii Lui.” (Solii alese, vol. 2, p. 47)

Ca urmare, R. S. Donnell, președintele Conferinței Indiana, s-a ridicat și și-a recunoscut greșeala, pocăindu-se sincer și dându-le exemplu celorlalți predicatori implicați, ceea ce a dus la

stingere imediată a marii agitații, care durase circa doi ani.

Astfel, autoritatea cu adevărat charismatică a lui Ellen White a avut un rol important în stingerea focului străin care marcase primii ani ai secolului al XX-lea. Din nefericire, nu toți cei care au avut legătură cu această falsă trezire s-au pocăit. Unii, chiar dintre cei mai proeminenți (A. T. Jones, E. J. Waggoner, A. F. Ballenger etc.), așa cum s-a arătat în secțiunea de mai sus, au mers din rău în mai rău, menținându-și până la sfârșit înclinațiile pseudocharismatice. Avuseseră loc chiar o joncțiune a acestei rătăcirii cu cealaltă rătăcire contemporană, panteismul lui Kellogg, ideile acestea devenind populare printre medici și pastori. Nu toți au reușit să găsească drumul înapoi. Dar biserica a fost salvată.

Exorcism, glosolalie și exerciții penibile

În 1908, Ralph MacKin, din Ohio, împreună cu soția pretindeau că primiseră daruri supranaturale și chiar au fost arestați de autorități pentru „mesmerism”.¹ În urma unor rugăciuni pentru primirea Duhului Sfânt, o fetiță le-ar fi prorocit soților MacKin că sunt aleși pentru o mare „lucrare”. Produseseră senzație la o adunare de tabără și umblau din loc în loc cu exerciții charismatice: Ralph era mare exorcist, iar ea profetea și vorbea în limbi – chineză, idiș, poloneză. Alți frați tocmai fuseseră blagosloviți cu „darul plânsului”.

MacKin afirma: „Domnul ne instruește să-i culcăm pe oameni jos, pentru ca demonii să nu-i trântescă la pământ în clipa în care vor ieși din ei. Am observat la începutul experienței că, atunci când începem să muștrăm acești demoni, adesea ei închid ochii victimelor și uneori îi fac să latre ca un câine sau să scoată limba, dar, pe măsură ce continuăm să muștrăm demonii, ochii oamenilor se deschid și ei devin calmi.”

Cei mai mulți adventiști îi considerau înșelați, ceea ce le deranja serios ambițiile și cugetul. Din acest motiv, soții MacKin au făcut o călătorie lungă pentru a se consulta cu Ellen White. Aceasta i-a audiat cu prudență și, întrucât nu primise nicio descoperire cu privire la cazul lor și neavând suficiente elemente pentru a decide singură, nu s-a pronunțat pe loc, deși s-a arătat suspicioasă, menționând fanatismul din anii 1845. Dar imediat ce Dumnezeu i-a descoperit prin viziune sau vis cazul lor, ea le-a scris că este vorba de același *fanaticism* și că sunt într-adevăr înșelați, adăugând, între altele:

„Lucrarea de a-i declara pe alții posedați de Diavol, ca apoi să te rogi cu ei și să pretinzi că ai alungat afară spiritele rele, este o țicneală (*fanaticism*) care va aduce defăimare asupra oricărei biserici care aprobă asemenea lucrări.”

„Adevărata religie nu cere demonstrații corporale neobișnuite... Acestea nu sunt deloc o dovadă a prezenței Spiritului lui Dumnezeu.” (*Solii alese*, vol. 2, p. 26)

„Nu se poate face un rău mai mare lucrării lui Dumnezeu din acest timp decât să permitem ca un spirit de fanatism să intre în bisericile noastre, însoțit de exerciții stranii despre care se presupune că ar fi lucrările Spiritului lui Dumnezeu.” (*Solii alese*, vol. 2, p. 42)

„Teribile valuri de entuziasm excentric (*fanaticism*) vor veni. Dar Dumnezeu îi va scăpa pe aceia care Îl caută serios pe Domnul și se consacră slujirii Lui.” (*Solii alese*, vol. 2, p. 47)

Pericolul nu poate fi minimalizat dacă știm că, între timp, evanghelicii și catolicii au fost afectați puternic de acest val, care astăzi numără aproape 500 de milioane de adepți pe glob (pentecostali și charismatici). Din nefericire, și unele biserici adventiste contemporane au fost afectate de valul charismatic, unele acceptând doar muzica specifică, asociată cu predici care menajează păcatele, altele acceptând și celelalte confuzii penibile, de la glosolalie până la obsesia vindecărilor mistice. În 1932, pastorul J. A. Silveira a fondat prima biserică adventistă pentecostală în Brazilia (Biserica Adventistă a Promisiunii), care susține că a pătruns și în țările latino-americane, în Africa și chiar în Portugalia și Spania, având un total de aproximativ 200 000 de membri.²

Opunându-se acestor manifestări, Ellen White a protejat biserica de parodii ale „ploii târzii” și ale darurilor duhovnicești chiar la momentul în care eroarea încerca să-și facă drum în biserică. ■

¹ Inducție hipnotică presupusă a fi cauzată de „magnetismul animal”, „descoperit” și utilizat de Franz Anton Mesmer (†1815), un medic vienez care uluise Europa, de la oameni simpli până la savanți și regi. Specialiștii cred că mesmerismul este sinonim cu medicina mistică chinezească Qigong.

² Ca puncte distinctive față de teologia adventistă, aceștia subliniază „botezul cu Duhul Sfânt” în sens pentecostal, glosolalia și darul profetic la îndemâna oricui, inspirația verbală și ineranța Bibliei.

Florin Lăiu este profesor de Biblie.

De vorbă cu Isus

1. Pune în ordine literele din cuvânt și vei afla ce a promis Domnul Isus că va fi pentru noi!

a) În 1 Ioan 4:14   NTMOIUTÂR – _____

b) În Ioan 15:15   TERNPEI – _____

c) În 2 Corinteni 1:5   GMÂTINÂERO – _____

S M I N C R E D E R E G M T I
 V A B M L K A S C U L T A R E
 K R C R E D I N T A K M L F R
 N T N J V B H V Q W F V B V T
 D U H U L S F A N T J L J D A
 J R E A V N B I W K M F H I R
 E I D V R I W M L B L I B L E
 D S F B N D Q S P E R A N T A
 M I J L O C I R E D H F L V F
 F R E N F J E M K J N I J D N
 V E K J H B K F H B F E N B E
 K J M A N G A I E R E J V H D
 S T I M P C U D U M N E Z E U
 E M J D L I N I S T E D J N F

2. Ce poate face rugăciunea pentru tine?

Găsește toate cuvintele de mai jos în careul cu litere, pe diagonală, verticală și orizontală.

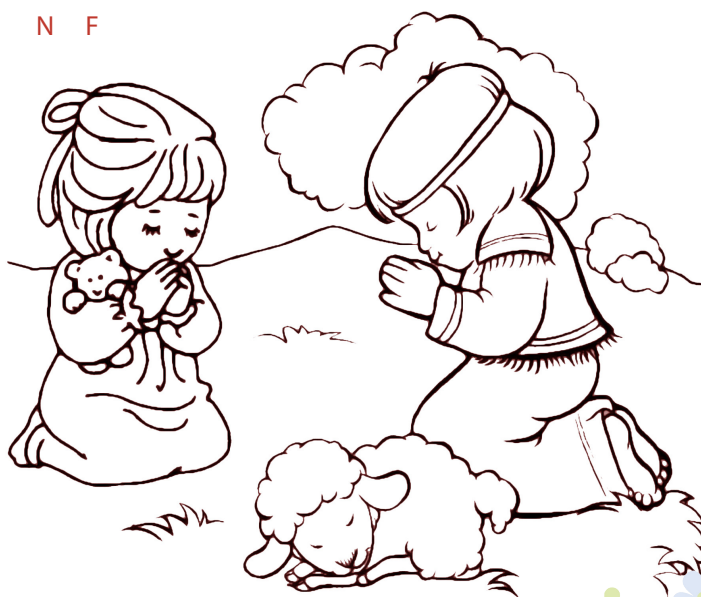
Timp cu Dumnezeu	Mijlocire
Speranță	Mărturisire
Credință	Har
Ascultare	Liniște
Duhul Sfânt	Mângâiere
Încredere	Iertare

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspuns: 1. a) mântuitor, b) prieten, c) mângâietor; 2. Vezi careul rezolvat.

Bun venit, postmodernism!

Folosim des cuvântul „postmodernism” și, de cele mai multe ori, îl asociem cu tot ce poate fi mai rău și mai periculos pentru biserica noastră. Nu mai departe decât Sabatul trecut, am fost întrebat public despre posibilitățile, mai bine zis șansele, pe care Biserica Adventistă le-ar mai avea ca să scape de sub „roțile” postmodernismului.

Adevărul este că postmodernismul nu are foarte mult conținut prin el însuși, fiind doar un instrument de orientare către ceea ce urmează.

Discuția ar trebui pornită de la caracteristicile modernismului, care s-a concentrat în primul rând pe individualismul omului. În trecutul modernist, realitatea era construită și interpretată având individul în centru, iar reperatele morale erau generate tot de „sine”. În final, oamenii nu dădeau socoteală decât tot în fața lor, întrucât nu credeau într-o autoritate morală superioară.

Postmodernismul, din ce în ce mai evident, este o șansă rară oferită creștinismului, întrucât provoacă aspectele individualiste din modernism și condamnă chiar rezultatele focalizării pe „sine”: violența, distrugerea mediului înconjurător, înstrăinarea de alte ființe umane și exploatarea acestora. Contemporanii noștri încurajează libertatea individului, dar în contextul comunității. La sfârșitul cărții sale despre misiune pentru cultura apuseană, David J. Bosch scria: „În contextul secularismului, mărturia noastră va fi credibilă doar dacă este oferită de o comunitate locală de închinători. Întrebarea despre fezabilitatea unui demers misionar pentru oamenii Occidentului depinde de natura și de viața comunității locale de închinători...”¹

Iată o veste bună. Individualismul din modernism a falimentat și a pregătit drumul pentru sublinierea valorii comunității. Deci postmoderniștii sunt mult mai deschiși către relații decât înainte, de aceea misiunea noastră ar trebui să fie una relațională.

Oamenii tânjesc după apartenență. Comunitatea creștină oferă un mediu de suport care îi poate ajuta pe postmoderniști să descopere o mult mai adâncă și satisfăcătoare semnificație a vieții. Ca să putem ieși în întâmpinarea acestor

nevoi, ar trebui să ne concentrăm mai degrabă pe relațiile care aduc încredere decât pe strigarea care caută rezultate imediate. Cei cu care împărțim veacul caută locul de care să aparțină și care să le transmită acceptare, valorizare și intimitate, atât cu semenii, cât și cu Dumnezeu.

O altă căutare a postmoderniștilor este autenticitatea, prin urmare, biserica ar trebui să devină parte a grupului pe care vrea să-l atingă, iar din cauza scepticismului față de forurile cu autoritate, oferta creștinismului să se transmită în primul rând prin oameni care câștigă încrederea și respectul. Biserica joacă un rol crucial în împlinirea nevoilor postmoderniștilor. Înainte să îmbrățișeze un mesaj, postmoderniștii caută să fie îmbrățișați. „Apartenența este cel mai important element în viața creștină. Are prioritate în fața credinței și a comportamentului. Conceptele și practicile sunt esențiale pentru experiența creștină, bineînțeles, dar trăsătura centrală, cel mai important și cuprinzător element, este părțasia la viața comunității.”²

Pentru a ajunge în mod efectiv la generațiile postmoderniste, trebuie să ne întoarcem la fundamente: trăirea principiilor biblice, dezvoltarea prietenii autentice, îngrijirea nevoilor concrete și, prin apartenență, să le oferim noilor discipoli oportunitatea de a crede. Isus este modelul despre cum să clădești relații. Și să vedeți cât de potrivit este modelul: „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El și-a arătat simpatia față de ei, S-a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: Urmați-Mă!”³ ■

¹ David J. Bosch, *Believing in the Future: Toward a Missiology of Western Culture* (Valley Forge Pa. Trinity, 1995, pp. 59–60)

² Richard Rice, *Believing, Behaving, Belonging: Finding New Love for the Church* (Roseville, Calif.: Association of Adventist Forums, 2002), p. 46

³ Ellen G. White, *The Ministry of Healing* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1942), p. 143

Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

25 mai 2015

Program special call-center 25 mai: 0-24

+4021 323 00 20
+40740 10 10 34
comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro

Sediul central, depozit, librărie
Strada Cernica nr. 101
Pantelimon, Ilfov

Program special Librării Sola Scriptura: 9-20

- 24 de ore
- 20% reducere
- livrare gratuită*

evs
editura viață și sănătate

*Livrare gratuită pentru comenzi de minimum 90 de lei prin Poșta Română, respectiv 150 de lei prin curierat rapid.